

परमपिता परमात्मा त्रिमुर्ती शिवभगवानुवाच 'मन्मनाभव।'

अमृतकुंभ

अंतरंग

वर्ष १२, अंक १. एप्रिल-मे २०१८

मुखपृष्ठाविषयी

संगमयुगात परमपिता 'शिव' परमात्मा अवतरित होऊन, सर्व आत्म्यांच्या उन्नतीसाठी श्रीमत (अर्थात श्रेष्ठ मत) देतात. त्याद्वारेच योगी आत्म्यांची सातत्याने उन्नती होत जाते. परंतु काही जण श्रीमतामध्ये मनमत (आपले स्वतःचे मत) मिक्स करतात. परिणामतः त्यांची फारशी उन्नती होत नाही. या दोन गोष्टी मुखपृष्ठावरील चित्रात दर्शविल्या आहेत.

पहिला जो ग्लास भरलेला आहे, त्यामध्ये योगी संपूर्ण श्रीमतावर चालणारा असल्याने, तो ग्लास संपूर्ण भरलेला अर्थात सर्व गुण व शक्तींनी भरलेला आहे. दुसरा जो तडा गेलेला ग्लास आहे, त्यामधील योगी वारंवार श्रीमताचे उल्लंघन करून, मनमतावर चालणारा आहे. त्यामुळे तो मायेच्या अधिन झालेला आहे. परिणामी त्याने आजवर जे कमावलं आहे, ते हळू-हळू गमावलं जात आहे. अहंकारवश त्याची अधोगती होत आहे. म्हणून त्याच्या ग्लासाला तडा गेलेला दर्शविण्यात आला आहे. - प्रकाशक अमृतकुंभ

१) समाप्तीचा समय आता समीप आला...	२
२) बाबा थोर तुझे उपकार (कविता)	५
३) क्षण आला भाग्याचा (कविता)	५
४) अमृतवेळेचा योग शक्तिशाली करू या...	६
५) ईश्वरीय कार्यव्यवहारात आदर्श व्यवस्था...	८
६) समस्त धर्मियांना मान्य होईल असा (भाग २)	१२
७) सचित्र सेवावृत्त	१५
८) क्षमा वीरस्थ गूतणम्	१९
९) सदैव खुश राहा, हसत राहा	२२
१०) सुप्रीम सर्जन शिवबाबांची अलौकिक जादूगरी (अनुभव)	२४
११) आरोग्यम् धनसंपदा	२७
१२) महाविनाशाला जो घाबरला तो सत्ययुगी भाग्याला मुकला... (भाग १)	२९
१३) बाबा! आपने कमाल कर दिया (अनुभव)	३०

फोटो, लेख, आदी पाठविण्याचा पत्ता :

संपादक - अमृतकुंभ, द्वारा : प्रजापिता ब्रह्माकुमारीज्
ए-१०, वर्षा अपार्टमेंट, छत्रपती शिवाजी सोसायटी,
कोपरी कॉलनी, ठाणे (पू.)-४००६०३
फोन : ०२२-२५३२२२०८.
E-mail : info@amrutkumbh.com.

वर्गणी पाठविण्याचा पत्ता :

बी.के. गोदावरी, प्रकाशक अमृतकुंभ द्वारा :
प्रजापिता ब्रह्माकुमारीज्, ए-१०, वर्षा अपार्टमेंट,
छत्रपती शिवाजी सोसायटी, कोपरी कॉलनी, ठाणे
(पूर्व) - ४००६०३ मोबाईल : ९८२००२३०९२

प्रजापिता ब्रह्मा कुमारी ईश्वरीय विश्व विद्यालयाचे मुखपत्र 'अमृतकुंभ' द्वैमासिक मुद्रक व प्रकाशक बी.के. गोदावरी यांनी परफेक्ट प्रिंट, २२ ज्योती इंडस्ट्रियल इस्टेट, नुरीबाबा दर्गा रोड, ठाणे (पश्चिम) - ४००६०१ येथे छापून प्रजापिता ब्रह्माकुमारीज्, लाईट हाऊस, वागळे इस्टेट, ठाणे (पश्चिम) - ४००६०४ येथे प्रसिद्ध केले. संपादक ब्र. कु. शिवाजी चौधरी, संगणक अक्षरजुळवणी : आदिती ग्राफिक्स, उद्यमवाडी, विष्णुनगर, संभाजी पथ, ठाणे-२. मो. : ९८२१५१५०८३

वार्षिक वर्गणी रु. ६५/-, आजीव सभासद वर्गणी रु. १,३००/-

E-magazine साठी पुढील संकेतस्थळाला (वेबसाईटला) भेट द्या - www.amrutkumbh.com.

(संपादकीय)

समाप्तीचा समय आता, समीप आला चला लागू या सारे तीव्र पुरुषार्थाला...

मुक्ताच आपण १३ फेब्रुवारी २०१८ रोजी ८२ वा शिवजयंती महोत्सव मोठ्या आनंदाने व उत्साहाने साजरा केला. सर्व आत्म्यांना परमात्मा पित्याचा परिचय देण्यासाठी प्रदर्शनी, मेळे, शोभायात्रा, शिबीर, संमेलन आदींचे आयोजन केले. मुख्य म्हणजे या कार्यक्रमांद्वारे हा देखील संदेश दिला की 'आता कलियुग जात आहे, लवकरच सत्ययुग येत आहे.' तात्पर्य म्हणजे कलियुगाच्या समाप्तीचा समय आता समीप आला आहे, याची जाणीव आपण सर्वांना देत आहोत. परंतु प्रश्न असा आहे की समाप्तीच्या समयी आपली स्वतःची जी स्थिती हवी ती आपण बनवली आहे का?

जसे वार्षिक परीक्षेची तारीख एकदा का घोषित झाली की शाळा-कॉलेजातील विद्यार्थी, आपल्या मित्रांना सारखी आठवण करून देत असतात - अरे, आता एकच महिना राहिला, आता फक्त १५ दिवसच राहिले, शेवटी तर हिशोब तासांवर येतो. जसजशी तारीख जवळ येत

जाते. तसा अभ्यासाला जोर चढतो. कुणी टी.व्ही. बघणं सोडून देतो, कुणी एक वेळच जेवण सोडून देतो, कुणी बाहेर फिरणं बंद करतो... असे अनेक मार्ग प्रत्येक जण अवलंबतांना दिसतो. यामागचा हेतू हाच असतो की मन-बुद्धीची एकाग्रता व्हावी व अभ्यास नीट लक्षात रहावा. आपणा ब्रह्मावत्सांची अर्थात ईश्वरीय विद्यार्थ्यांची (Godly Students) स्थिती देखील काहीशी अशीच आहे. आजवर आपण जरा धिम्या गतीने वा साधारण पुरुषार्थ करीत होतो कारण परीक्षेची तारीख अद्याप घोषित झालेली नव्हती. परंतु आता मात्र दि. ३१ डिसेंबर २०१७ च्या अव्यक्त वाणीत, प्राणेश्वर बापदादांनी इशारा दिला आहे की 'आता समाप्ती वर्ष साजरे करा' हा इशारा लक्षात घेऊन आपण तीव्र पुरुषार्थ करण्याची आवश्यकता आहे. कारण आता जर तो केला नाही तर पुढे कधीच करता येणार नाही. प्रस्तुत लेखात सर्वप्रथम आपण थोडक्यात पाहू की पुरुषार्थ म्हणजे नेमके काय?

पुरुषार्थ म्हणजे काय? :

पुरुषार्थ या शब्दाचा अर्थ आहे - 'शरीररूपी रथात रहात असतांना, स्वतःला पुरुष अर्थात आत्मा समजून व्यवहार करणे.' त्यामुळे आपला मुख्य पुरुषार्थ हाच आहे - 'देह व देहाच्या दुनियेपासून अलिप्त होऊन, आपल्या आत्मिक स्वरूपात स्थित होण्याचा, कर्मातीत बनण्याचा आणि श्रेष्ठ कर्म करून भविष्यासाठी पुण्याचे खाते जमा करण्याचा.' त्यात सफलता प्राप्त करण्यासाठी ज्ञान, योग, धारणा व सेवा हे मुख्य चार विषय आहेत. आपण पुरुषार्थ कसा व कोणता करावा, याविषयी ज्ञानसागर शिवबाबांनी वेळोवेळी आपण्याला श्रीमत दिले आहे तसेच पुरुषार्थाचे सँपल (उदाहरण) म्हणून पिताश्री ब्रह्माबाबांचा आदर्श आपल्यापुढे ठेवला आहे. त्यांना आपण 'फॉलो' करू या.

आपण हे ही जाणतो की हे सृष्टिचक्र म्हणजे स्मृती व विस्मृतीचा खेळ आहे. सत्ययुग व त्रेतायुगात

जेव्हा आपल्याला आत्मिक सत्य स्मृती असते तेव्हा आपण संपूर्ण सुखी असतो व ही सृष्टी सुखधाम (स्वर्ग) असते. याउलट द्वापर व कलियुगात जेव्हा आपल्याला सत्य स्वरूपाची विस्मृती होते अर्थात आपण स्वतःला आत्मा न समजता, स्वतःला देह समजायला लागतो. त्यामुळे आपल्यात पाच विकारांची उत्पत्ती होते. परिणामतः ही सृष्टी दुःखधाम (नर्क) बनते. कलियुगाचे अंती संगमयुगात 'शिव' परमात्मा अवतारित होऊन, देहअभिमानी मनुष्याला पुन्हा आत्मअभिमानी बनविण्यासाठी सत्य ज्ञान प्रदान करतात. फलस्वरूप मानव देवता बनतो व ही सृष्टी पुन्हा सुखधाम बनते. तात्पर्य म्हणजे संगमयुगातील मुख्य पुरुषार्थ आहे - १००% आत्मअभिमानी बनणे अर्थात स्मृती, वृत्ती, दृष्टी, बोल, व कर्म या पाचही गोष्टी करतांना आत्मअभिमानी स्थितीत रहाणे. आता आपण पाहू या की तीव्र पुरुषार्थ म्हणजे काय? तीव्र पुरुषार्थ म्हणजे काय? :

आपल्या पुरुषार्थाचे मुख्य चार विषय आहेत - ज्ञान, योग, धारणा व सेवा या चारही विषयात ९०% पेक्षाही अधिक गुण मिळविण्याचा प्रयत्न करणे, म्हणजे तीव्र पुरुषार्थ होय. या चार विषयांद्वारे आपल्याला चार विभिन्न स्थिती प्राप्त होतात.

ज्ञानाद्वारे आपण संपूर्ण, योगाद्वारे कर्मातीत, धारणेद्वारे संपन्न व सेवेद्वारे बापसमान स्थिती प्राप्त करतो. कसे ते थोडक्यात पाहू.

ईश्वरीय ज्ञान आपल्याला संपूर्ण सत्यतेचा अनुभव करवते. रोजची ज्ञानमुरली ही आपल्या बुद्धीला दिव्य बनवते. ही दिव्य बुद्धीच आपल्याला प्राप्त सर्वश्रेष्ठ ईश्वरीय उपहार आहे. शिवबाबांच्या श्रीमताद्वारे आपली बुद्धी पवित्र बनत जाते. श्रीमताद्वारेच आपण संपूर्ण बनतो. तात्पर्य म्हणजे जितके आपण संपूर्ण ज्ञानस्वरूप बनत जातो, तितकेच आपण संपूर्ण बनत जातो.

त्यानंतर कर्मातीत बनण्याचा पुरुषार्थ आहे - सहज राजयोग, योगाद्वारे आपले मन पवित्र बनते अर्थात आपले संकल्प शुद्ध बनत जातात. स्वमान रूपी शुद्ध संकल्पच आपल्याला योगाची गहन अनुभूती करवितात. योगाद्वारे आपले जन्म जन्मांतराचे विकर्म विनाश होतात. अशाप्रकारे आपण विकर्माजीत बनत जातो. फलस्वरूप आपण जितके योगी बनत जातो तितकेच कर्मातीत बनत जातो.

धारणा या विषयाद्वारे आपले संस्कार शुद्ध अर्थात पवित्र बनतात. दिव्य गुणांच्या धारणेद्वारेच प्राप्त

संपन्नता हीच खरी संपन्नता होय. फलस्वरूप आपला व्यवहार मधुर बनत जातो. आपल्या संबंध-संपर्कात येणारे आत्मे संतुष्ट रहातात. आपण निर्मान बनतो तसेच दुसऱ्यांना सन्मान देतो. म्हणूनच सर्वगुण संपन्न आत्म्याला फळांनी बहरलेल्या वृक्षाची उपमा दिली जाते. तो वृक्ष जसा झुकलेला असतो, तसाच सर्वगुण संपन्न आत्मा देखील सदैव विनम्र असतो.

वरील विवेचनावरून आपल्या लक्षात आले असेल की आत्म्याच्या ज्या मुख्य तीन शक्ती आहेत. मन, बुद्धी व संस्कार. ह्या अनुक्रमे योग, ज्ञान व धारणा या तीन विषयांच्या आधारे संपूर्ण पवित्र वा दिव्य बनतात.

तदनंतर बाप समान बनण्याचा पुरुषार्थ आहे. ईश्वरीय सेवा. ईश्वरीय सेवेचे देखील तीन भाग आहेत. १. स्व सेवा २. यज्ञ सेवा ३ विश्व सेवा. स्व सेवा करतांना या गोष्टीकडे विशेष लक्ष असले पाहिजे की आपला समय, संकल्प व श्वास सदा सफल झाला पाहिजे. जरा सुद्धा व्यर्थ जाता कामा नये. यज्ञ सेवेत आपले तन, मन, धन या तीन ही गोष्टी सफल झाल्या पाहिजेत. तसेच विश्व सेवा ही मनसा, वाचा व कर्मणा तिन्हीद्वारे करायची आहे.

चारही विषयांची आपल्या जीवनातील व्यापकता :

प्रत्येक ब्रह्मावत्साच्या जीवनात ज्ञान, योग, धारणा व सेवा या चार विषयांचा अंतर्भाव जरूर असतो. परंतु या प्रत्येक विषयाची व्यापकता (लांबी, रुंदी व उंची) आपल्या जीवनात किती असावी, हे आपण थोडक्यात पाहू या.

आपला पहिला विषय आहे ज्ञान. या ज्ञानाची लांबी आपल्या जीवनात किती असावी? तर याचे उत्तर आहे, 'जोपर्यंत जीवन आहे तोपर्यंत ज्ञानामृत अवश्य प्यायचे आहे.' ज्ञानाची रुंदी आहे सतोप्रधानता. कारण ईश्वरीय ज्ञान प्रकृती सहित सर्व आत्म्यांना पावन, सतोप्रधान बनवते. तसेच ज्ञानाची उंची आहे - सदा समाधान स्वरूप स्थिती. कारण ज्ञानाद्वारे सर्व समस्यांचे समाधान प्राप्त झाल्याने, आत्मा सदा प्रसन्नचित व हर्षितमुख स्थितीचा अनुभव करतो. त्यामुळे चेक करा की अशा प्रकारची ज्ञानाची व्यापकता आपल्या जीवनात आहे का?

आपला दुसरा विषय आहे - योग. योगाची लांबी आहे निरंतरता अर्थात निरंतर योगी बनणे. त्यासाठी किमान आठ तासांचा आपला

योगाचा चार्ट वाढवित जावे. योगाची रुंदी आहे - शिवबाबांकडून सर्व संबंधांची अनुभूती. एक ही संबंध सुटता कामा नये. तसेच योगाची उंची आहे निराकारी स्थिती. या निराकारी स्थितीच्या देखील दोन अवस्था आहेत १. बीजरूप अवस्था २. ज्वालामुखी अवस्था. बीजरूप अवस्था अर्थात मी आत्मा, माझ्या ८४ जन्मांचा पार्ट पूरा करून (अर्थात समेटून) परमधाममध्ये आपल्या बीजरूप अवस्थेत स्थित आहे. यालाच 'डीप सायलेन्स' ची स्थिती म्हटले जाते. ज्वालामुखी अवस्थेत आत्मा, परमप्रिय शिवबाबांशी कम्बाइण्ड (एकत्रित) स्वरूपात स्थित होऊन, बाबांकडून सर्व गुण व शक्तीची किरणे चारही दिशांना सूर्याप्रमाणे पसरविण्याचा अभ्यास करतो. तसेच ज्वालामुखी योगाद्वारे आपल्या पुरान्या संस्कारांचा अंतिम संस्कार होतो. अर्थात ते जळून खाक होतात. फलस्वरूप आत्मा कर्मातीत बनतो.

तिसरा आपला विषय आहे - धारणा. याची लांबी आहे संगमयुगापासून त्रेता युगाच्या अंतापर्यंत. कारण दैवी गुणांची धारणा १६ कलापासून हळूहळू कमी होत जाऊन, त्रेतायुगाच्या अंतापर्यंत ८ कला होतात. त्यानंतर द्वारपर युगाची

अर्थात रावण राज्याची सुरुवात होते. या विषयाची रुंदी आहे, योगी जीवनाचे चार स्तंभ - ब्रह्मचर्य, शुद्ध अन्न, दैवी गुणांची धारणा व सत्संग. कारण याच चार गोष्टींची धारणा केल्याने आपण खरे ब्राह्मण म्हटले जातो. धारणेची उंची अर्थात सर्वात उच्च धारणा आहे 'धरत परिये पर धर्म न छोडिये' (अर्थात कुठल्याही परिस्थितीत स्वधर्म, पवित्रता न सोडणे.) यालाच 'निर्विकारी स्थिती' असे म्हटले जाते.

ईश्वरीय सेवेची लांबी अर्थात ती कुठपर्यंत करायची? तर ती परमात्म प्रत्यक्षतेपर्यंत अथवा विनाश ज्वाला प्रगट होईपर्यंत करायची. सेवेची रुंदी आहे - तन, मन, धन, वचन, कर्म व संबंध या सर्व गोष्टी ईश्वरीय सेवेत सफल करणे. तसेच सर्वात उच्च सेवा आहे - निमित्त भाव अथवा निरहंकारी स्थितीत रहाणे. त्यासाठी सदैव लक्षात ठेवा की कर्ताकरविता शिवबाबा आहे, आपण केवळ निमित्त आहोत.

अशारीतीने ज्ञान, योग, धारणा व सेवा या चारही विषयांचा सखोल अभ्यास केल्यानेच आपली स्थिती अनुक्रमे संपूर्ण, कर्मातीत, संपन्न व बापसमान अवश्य बनेल. त्याचबरोबर आपल्या जीवनात जर ज्ञानाची पराकाष्ठा असेल तर आपण

सदा प्रसन्नचित्त रहातो, योगाची पराकाष्ठा असेल तर सदा निराकारी, धारणेची पराकाष्ठा असेल तर सदा निर्विकारी व सेवेची पराकाष्ठा असेल तर सदा निरहंकारी स्थितीचा अनुभव करतो.

बापसमान बनणे म्हणजे काय ?

आपणा सर्व ब्रह्मावत्सांचे लक्ष्य आहे बापसमान बनण्याचे. लक्ष्य सर्वश्रेष्ठ आहे. आता हे लक्ष्य संकल्प, बोल, कर्म, संबंध-संपर्कात आणायचे आहे. यातच अंतर पडते. कोणी संकल्पापर्यंतच बापसमान स्थितीत स्थित रहातात. कोणी संकल्पाबरोबर वाणीत देखील

रहातात. कधी-कधी कर्मातही रहातात. परंतु संबंध-संपर्कात येतांना, सेवेच्या संबंधात येतांना, परिवाराच्या संबंधात येतांना बापसमान स्थिती कधी-कधी कमी प्रमाणात असते. बापसमान अर्थात एकाच वेळी संकल्प, बोल, कर्म व संबंध-संपर्क या सर्व बाबतीत बापसमान स्थिती असणे होय. कोणी दोन बाबतीत, तर कोणी तीन बाबतीत बापसमान स्थितीत रहातात. परंतु चारही बाबतीत बापसमान स्थितीत रहाणारे फार कमी आहेत. वास्तविक प्राणेश्वर बापदादांशी असलेल्या स्नेहाचे प्रत्यक्ष प्रमाण आहे, (या चारही बाबतीत)

बापसमान बनणे.

प्रिय बंधुनो, आता पुरुषार्थाचा समय अतिशय कमी आहे. पुन्हा संपूर्ण कल्पात आपल्याला असा पुरुषार्थाचा समय मिळणार नाही आणि पुरुषार्थाशिवाय प्रारब्धही मिळणार नाही. म्हणूनच सर्व गोष्टींपासून अलिप्त बनून, आपली प्रत्येक समस्या मग ती कुठल्याही प्रकारची असो, शिवबाबांना संकल्पाद्वारे समर्पण करा व संपूर्ण रीतीने श्रीमतावर चालण्याचा पुरुषार्थ करा. मुख्य म्हणजे आता तीव्र पुरुषार्थ करू या व बापसमान बनण्याचे आपले लक्ष्य प्राप्त करू या.

❖ बाबा, थोर तुझे उपकार ❖

- एक ब्रह्माकुमार

बाबा तुमच्या उपकाराला, अंत नसे ना पार ।

बाबा, थोर तुझे उपकार, बाबा थोर... ॥ धृ ॥

विश्रामधले किती भक्तगण ।

तुला शोधण्या फिरती वणवण ।

परी अमुचा स्वतः येऊनी,

केला तू स्वीकार, बाबा थोर तुझे उपकार ॥ १ ॥

पतितांना ही करण्या पावन ।

निज स्वरूपाची आठवण देऊन ।

हृदयासनी तव विराजण्याचा,

दिलासी अधिकार, बाब, थोर तुझे उपकार ॥ २ ॥

पतित होऊन पडलो होतो ।

विषय सागरी बुडलो होतो ।

कमल फुलापरी आम्हा फुलवूनी

केला पतितोद्धार, बाबा थोर तुझे उपकार ॥ ३ ॥

❖ क्षण आला भाग्याचा ❖

- ब्र. कु. रूक्मिणी, वाशी (नवी मुंबई)

क्षण आला भाग्याचा, संदेश मिळाला ईश्वराचा ।

सहयोग तो ब्रह्माकुमारीचा, पत्ता सापडला घराचा ।

पिता भेटला आत्म्याचा, अनुभव आला सुखाचा ।

विसर पडला मज देहाचा, छंद जडला मुरलीचा ॥ १ ॥

निश्चय केला मनाचा, सदा श्रीमतावर चालण्याचा ।

विकार गेले अंतरीचे, त्याने आजार गेला तनाचा ।

फेरा चुकला संकटाचा, अनुभव आला शांतीचा ।

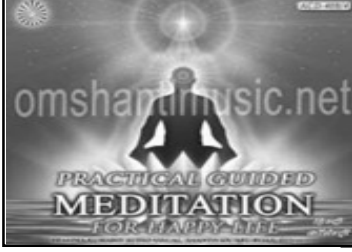
पाझर फुटला प्रेमाचा, आनंद लुटते योगाचा ॥ २ ॥

नेम केला पवित्रतेचा, हात धरला ईश्वराचा ।

नेत्र उघडला ज्ञानाचा, नाश झाला अज्ञानाचा ।

वर्षाव झाला भाग्याचा, अविनाशी सुख शांतीचा ।

निश्चय केला मनाचा, भविष्यात श्रीलक्ष्मी बनण्याचा ॥ ३ ॥

अमृतवेळेचा योग शक्तिशाली करु या

ब्र. कु. गोदावरी दीदी, मुलुंड (मुंबई)

जसे अमृत पिण्याने मनुष्य अमर बनतो तसेच अमृतवेळा सफल केल्याने अमरभवचे वरदान प्राप्त होते. अमृतवेळेचा योग ठीक केल्याने आपण सदा शक्तिशाली बनण्यात अमर बनतो. सदैव हर्षित रहातो. अशारीतीने अमृतवेळा ही अमृत द्वारा अमर बनण्याची वेळ आहे.

अमृतवेळा ही विशेष प्रभु पालना प्राप्त करण्याची वेळ आहे. विशेष परमात्म मिलनाची वेळ आहे. भोलानाथ शिव भंडारीच्या वरदानांच्या खजिन्यातून सहज वरदान प्राप्त करण्याची वेळ आहे. याच समयाचे गायन आहे - 'मन इच्छित फल पाने की अनोखी वेला'. बिना मेहनत सर्व खजाने प्राप्त करण्याची ही वेळ आहे. अमृतवेळेला जो आपण शुभ संकल्प करतो त्याचा प्रभाव संपूर्ण दिवसावर पडतो. कारण अमृतवेळा आदि काळ आहे. शिवबाबांकडून मुलांना विशेष वरदान वा विशेष सहयोग प्राप्त होण्याची ही वेळ आहे. त्यामुळे अमृतवेळेच्या पहिल्या संकल्पाचा प्रभाव, संपूर्ण

दिवसाच्या दिनचर्येवर पडतो. जसे गायन आहे की 'ब्रह्माने आपल्या संकल्पाने सृष्टी रचली' इतके संकल्पाचे महत्त्व आहे. ब्रह्मादेखील आदि काळातच रचना रचतात तसेच आपण ब्राह्मण देखील आदिकाळ अर्थात अमृतवेळेला जसा संकल्प करू त्यानुसार आपली दिवसाभराची दिनचर्यारूपी सृष्टी आपोआप बनते. तात्पर्य म्हणजे आपण जितके अमृतवेळेचे महत्त्व ठेऊ तितके आपण महान बनू. म्हणूनच शिवबाबांनी या समाप्ती वर्षात अमृतवेळेचा योग शक्तिशाली करण्याचा विशेष इशारा दिला आहे. आपण सर्व जण शिवबाबांचा हा इशारा, आज्ञा समजून पाळू या.

अमृतवेळेला योग केल्याने शक्तिशाली स्थिती बनते. त्यामुळे आपल्याला संपूर्ण दिवसाच्या दिनचर्येत मदत मिळते. अमृतवेळेला शक्तिशाली स्थिती बनविल्याने, कितीही कठीण कार्य असले तरी ते सहज वाटते तसेच दिवसभर महानतेचा अनुभव होतो. त्यामुळे

ब्राह्मण कुळाची ही मर्यादा पालन केल्याने, आपण विश्वासमोर उदाहरणमूर्त बनतो. अमृतवेळेला शिवबाबांशी कनेक्शन जोडले तर संपूर्ण दिवस मायेच्या बेशुद्धी पासून आपण वाचतो. त्यामुळे अमृतवेळेला योग करण्याची सवय पक्की करा. रात्री लवकर झोपा व सकाळी ३-४ वाजताच उठा. त्यापेक्षाही आधी उठण्याचा प्रयत्न करा म्हणजे पुण्याचे खाते भरपूर होत जाईल. आपण सर्व ब्रह्मावत्स जाणतो की मम्मा, बाबा, दादी, दीदी तसेच सर्व वरिष्ठ भावंडांनी आपली संपूर्ण स्थिती प्राप्त करण्यासाठी अमृतवेळेला २ ते ३ च्या दरम्यान उठून, शक्तिशाली योग केला. कोणत्याही कारणास्तव त्यांनी अमृतवेळेचा योग चुकवला नाही. फलस्वरूप ते मायाजीत, प्रकृतीजीत व विश्वजीत बनले. आपणही त्यांचे अनुकरण करूया. यज्ञमाता मम्मा तर रोज सकाळी २ वाजता उठून शिवबाबांची मोठ्या प्रेमाने आठवण करीत. हा नियम त्यांनी अगदी शेवटच्या दिवशीसुद्धा पाळला.

अशाप्रकारे आपण देखील अमृतवेळेला शक्तिशाली योग करण्याचा तीव्र पुरुषार्थ करूया. त्यासाठी निद्राजीत बनूया. याउलट आळसाच्या आहारी जाऊन सकाळी जे उठत नाहीत त्यांच्यासाठी गायन आहे - 'जिन सोया तिन खोया'

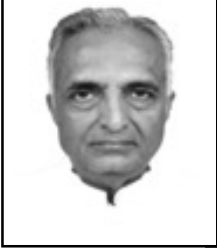
रात्री झोपण्यापूर्वी कमीत कमी आर्धा तास शिवबाबांच्या आठवणीत बसावे. बाबांना दिवसभराचा सारा समाचार सांगावा. ज्या चांगल्या गोष्टी केल्या असतील त्याचे फळ आपोआपच बाबा एकाचे लाखपटीने जमा करतील. तसेच जे विकर्म आपल्या हातून घडले असतील ते देखील बाबांना सांगितल्याने त्यांची आर्धी शिक्षा माफ करतील व भविष्यासाठी सावधानी देखील. अशाप्रकारे आपले मन व बुद्धी हलके होईल. तसेच अमृतवेळेला उठण्यासाठी शिवबाबांकडून मदत प्राप्त होईल. सकाळी आपोआप जाग येईल किंवा बाबा आपल्याला उठवत आहेत, असा अनुभव येईल. रात्री झोपतांना श्रीलक्ष्मी-श्रीनारायणाचे चित्र पाहत-पाहत झोपी जा. मनात विचार करा की बाबा आपल्याला असे बनवित आहेत. आपण किती पद्मपद्म भाग्यशाली आहोत... असे चिंतन केल्याने अतिशय खुशीचा अनुभव होईल. त्याचबरोबर रात्रीचे

भोजन अधिक करू नका. कारण जास्त जेवल्याने झोपही जास्त येते. बाबांच्या आठवणीने होणाऱ्या खुशीमुळे, जेवणही कमीच लागेल. तात्पर्य म्हणजे निद्राजीत बना तरच अमृतवेळा आनंददायी होईल.

सकाळी उठल्यावर सर्व प्रथम शिवबाबांना गुडमॉर्निंग करा अर्थात आठवण करा म्हणजे अपार खुशीचा अनुभव होईल. परंतु बरेच जण अमृतवेळेला उठून बाबांची आठवण करीत नाहीत. कित्येक जण नेमीनाथ बनून उठतात परंतु त्यांचा बुद्धियोग लागत नाही कारण आदल्या दिवशी शिवबाबांच्या श्रीमताची काही अवज्ञा झाली असेल तर माया एकदम बुद्धियोग तोडून टाकते. परिणामतः योगात बसूनही बुद्धीत वाह्यात विचार येत रहातात. म्हणूनच संपूर्ण दिवसभरातील आपले आचरण सुद्धा श्रीमताप्रमाणे असणे आवश्यक आहे. त्यासाठी दिवसभरात कर्मयोगी बनून प्रत्येक कर्म करा तरच अमृतवेळेला शक्तिशाली योगाचा अनुभव होईल.

सर्वात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे आत्मअभिमानाची बसून शिवबाबांची मोठ्या प्रेमाने आठवण करा. जितकी प्रीत बुद्धी असेल तितके उच्च पद प्राप्त होईल. बाबांची आठवण इतकी प्रेमपूर्वक करा की डोळ्यातून प्रेमाचे अश्रू आले पाहिजेत. कारण

शिवबाबा आपल्याला ५००० वर्षांनंतर भेटले आहेत. आपल्याला दुःख मुक्त करण्यासाठी व सदा सुखी बनविण्यासाठी आले आहेत. अमृतवेळेला योग करतांना हठ करून एका जागी बसण्याची गरज नाही. बाहेर मोकळ्या शुद्ध हवेत अथवा बागेत फिरता-फिरता योग केला तरी चालेल. अमृतवेळेला वायुमंडळ खूप छान असते, त्याचा पूरेपूर फायदा घ्या. सदैव लक्षात ठेवा की मी अशरीरी आत्मा आहे व मला शिवबाबांच्या आठवणीत रहायचे आहे. यातच आपले कल्याण आहे. आता आपण ८४ जन्मांचे चक्र पूर्ण केले आहे. आता बाबांच्या बरोबर घरी (परमधाम) परत जायचे आहे; हीच स्मृती असली पाहिजे. देह अभिमानाचा विसर पडला पाहिजे. मग तुम्ही २ वाजता उठा, ३ वाजता उठा, ४ वाजता उठा, उठल्यावर स्नान वगैरे करायची गरज असेल तर करा, अन्यथा फ्रेश होऊन योगासाठी बसा. अशाप्रकारे अमृतवेळेला योगाभ्यास केल्यानेच आपले विकर्म विनाश होतील व आपण कर्मातीत बनू. तसेच भविष्यात उच्च पद प्राप्त करू. शेवटी अमृतवेळेचे महत्त्व सांगणाऱ्या गीतातील दोन ओळी लक्षात ठेवा- **प्रभु-मिलन का यही समय है, ब्रह्म मुहूर्त है जागो ।** ***

ईश्वरीय कार्य व्यवहारात आदर्श व्यवस्था संपन्न करण्याची आवश्यकता

दिवंगत वरीष्ठ भ्राता रमेश शाह (मुंबई) यांच्या लेखणीतून

प्राणप्रिय साकार ब्रह्माबाबांनी मला ट्रस्टचे ट्रस्टी बनवून, त्याचा कारभार करण्याबाबत जी शिकवण दिली, ती मी या लेखमालेतून लिहित आहे. या शिकवणीच्या माध्यमातून आपल्या लक्षात आले असेल की, शिक्षक रूपामध्ये बाबांचा पार्ट कसा होता आणि कशा पद्धतीने बाबा यज्ञवत्सांना मार्गदर्शन करीत, जेणेकरून ते सत्ययुगाच्या कारभारासाठी लायक बनतील. आमच्या घरी पिताश्री ब्रह्माबाबांची दोन प्रकारची पत्रे येत असत. एकामध्ये यज्ञाचा कायदेशीर कारभार कसा करावा याबाबत मला मार्गदर्शन असे. तर दुसऱ्यांमध्ये माझा मावसभाऊ मधू यांच्यासाठी मार्गदर्शन असे. त्यात बाबा यज्ञासाठी वस्तूंची खरेदी कशी करावी, याबाबत लिहित असत.

एकदा बाबांनी मला एक पत्र लिहिले होते. त्यात असे म्हटले होते की, 'बच्चे, सदैव ड्रामाची आठवण ठेव. ड्रामा लक्षात ठेवला तर नेहमीच समस्येपासून दूर राहशील.' कारण

आपण सर्व आत्मे ड्रामाच्या बंधनात बांधलेले आहोत. प्रत्येक आत्मा आपली निर्धारित भूमिका पार पाडत आहे आणि त्यानुसार त्याचे आचार, विचार आणि व्यवहार होत असतो. याच संदर्भात मला अनेक जण विचारत असतात की, जर ड्रामा अनुसारच आपल्याला भूमिका बजावण्याची असेल तर पुरुषार्थ कशाला करायला हवा? या प्रश्नाला उत्तर देखील मी एक उदाहरण देऊन करित आहे. आदि शंकराचार्यांनी म्हटले होते - 'जगत मिथ्यम्, ब्रह्म सत्यम्.' एकदा ते रस्त्याने जात असता, समोरून एक पिसाळलेला हत्ती आला आणि ते पाहून शंकराचार्यांनी आपला रस्ता बदलला. तेव्हा त्यांच्या समवेत असलेल्या शिष्याने त्यांना प्रश्न केला की, जर जगत मिथ्या आहे तर तुम्ही हत्तीला पाहून रस्ता का बदलला? त्यावर शंकराचार्यांनी उत्तर दिले की, जर हत्ती मिथ्या आहे तर माझे रस्ता बदलणे सुद्धा मिथ्या आहे. अशा प्रकारे सिद्धांत एक असतो पण त्याला

समजावून घ्यायला आपण चुकत असतो. त्यामुळे आपल्याला सिद्धांत यथार्थरित्या समजून घ्यायला हवा. असाच ड्रामाचा सिद्धांत आहे. बाबांनी आपल्याला शिकवले आहे की ड्रामाचे ज्ञान कधी अंमलात आणायचे. जेव्हा एखादी गोष्ट पूर्ण होईल आणि तिचा परिणाम आपल्या इच्छेच्या विरुद्ध असेल तेव्हा अंमलात आणायचे. याचा अर्थ असा नाही की आपण काही पुरुषार्थच करायचा नाही आणि ड्रामावर अवलंबून निष्क्रिय बसून रहायचे.

आपल्याला माहित नाही की, आपला पार्ट काय आहे. आपल्याला एवढेच माहित आहे की आपल्याला अधिकाधिक श्रेष्ठ पुरुषार्थ करून, उच्च पदाची प्राप्ती करायची आहे. ज्याप्रमाणे कार चालविणाऱ्या ड्रायव्हरला माहित असते की त्याच्या उजव्या पायाजवळ दोन गोष्टी आहेत. एक म्हणजे गतिवर्धक यंत्र (Accelerator) व दुसरी म्हणजे अवरोध (Break). जो चांगला

ड्रायव्हर असतो त्याला माहित असते की केव्हा व कसा उजव्या पायाचा उपयोग करित गाडीची गति वाढवायची आणि ब्रेकद्वारे गाडी नियंत्रित करायची. अशाप्रकारे उजव्या पायाने गति वाढविता पण येते व ब्रेक लावून अपघात टाळता ही येतो. जर ब्रेकच्या ऐवजी अॅक्सेलेरेटर वाढविला तर अपघात होतो आणि स्पीड वाढवायच्या ऐवजी ब्रेक मारला तरीसुद्धा अपघात होतो. म्हणजे ज्यावेळी जे कार्य करायला हवे तेच केले तरच कार्य व्यवस्थित संपन्न होईल. अगदी याचप्रमाणे ड्रामाचे ज्ञान उपयोगात आणायचे आहे. जर पूर्ण पुरुषार्थ करूनही कार्यात यश मिळाले नाही तर ड्रामाचे ज्ञान उपयोगात आणायचे आहे. तात्पर्य म्हणजे ड्रामाचे ज्ञान आपल्याला ढाल म्हणून वापरायचे आहे.

ड्रामाचे ज्ञान यथार्थ रीतीने कसे वापरावयाचे, याविषयी एक उदाहरण मी तुमच्यासमोर ठेवत आहे - १९६५ मध्ये मातेश्वरीजी अमृतसर, दिल्ली व हापूड इत्यादी ठिकाणी सेवा करून, माउंट आबूला परतल्या होत्या. मातेश्वरींनी रात्रीच्या क्लासमध्ये हापूड येथे जो गोंधळ झाला होता, त्याचा समाचार सविस्तरपणे सांगितला. मी जेव्हा तो समाचार ऐकला तेव्हा मात्र

माझे मन विचलित झाले. म्हणून दुसऱ्या दिवशी मुरली क्लासनंतर मी साकार बाबांच्याजवळ गेलो व त्यांना म्हटले की, बाबा हापूडचा समाचार ऐकून तुम्हाला कसे वाटले? तुमचे मन विचलित तर नाहीना झाले? त्यावर बाबा मला म्हणाले की, “बच्चे, माझा ड्रामामध्ये संपूर्ण विश्वास आहे. ड्रामानुसार ५००० वर्षापूर्वी जशी स्थापना झाली होती त्याप्रमाणे आता सुद्धा ती होत आहे. आणि पुडील कल्पामध्येही म्हणजे ५००० वर्षांनंतर सुद्धा अशीच स्थापना होईल. प्रत्येक कल्पात याची पुनरावृत्ती होतच रहाणार आहे. तर मग आपल्या मनाला विचलित का होऊ द्यावे?” तात्पर्य म्हणजे जर आपला ड्रामावर संपूर्ण विश्वास असेल आणि ड्रामाचे प्रत्येक दृश्य पाहून आपण अचल राहिलो तर आपली स्थिती अंगद समान अचल - अडोल बनू शकेल.

आपल्या दादींचा ड्रामावर तसेच ब्रह्माबाबांवर पूर्ण विश्वास होता व आहे. एकदा बाबांनी दादी प्रकाशमणीजी व दादी रतनमोहिनीजी यांना विश्व धर्म संमेलनासाठी जपानला जायला सांगितले. त्यासाठी त्यांनी प्रथम दोघींना कलकत्याला जायला सांगितले व तेथे तुमच्यासाठी सर्व प्रकारचा प्रबंध होईल अशी सूचना

दिली. दादीजी जेव्हा जपानहून परत आल्या तेव्हा मी त्यांना विचारले की, तुम्हाला जेव्हा कॉन्फरन्सला पाठविले तेव्हा तुम्हाला कॉन्फरन्सचे स्थान, कॉन्फरन्सचा विषय, तुमचा पासपोर्ट, व्हिजा इ. बाबत माहिती होती का? त्यावर दादीजी म्हणाल्या की नाही, मला याबाबत काहीही माहिती नव्हती आणि बाबांना आम्ही याबाबत विचारणाही केली नाही. कारण एक तर आमचा बाबांवर संपूर्ण विश्वास होता व दुसरा ड्रामावरती संपूर्ण निश्चय होता. त्यामुळे बाबांनी जसे आम्हाला कलकत्याला जायला सांगितले त्याप्रमाणे आम्ही गेलो. दादीजींचा हा अनुभव सांगतो की, बाबांवर आणि ड्रामावर आपला शंभर टक्के निश्चय असला पाहिजे. जर दोघांपैकी एकावर जरी निश्चय कमी असेल तर आपल्याला कार्यामध्ये संपूर्ण यश मिळत नाही.

पिताश्री ब्रह्माबाबा व दादीजींचा हा अनुभव आपल्याला बऱ्याच गोष्टी शिकवतो. मी यापूर्वी देखील लिहिले होते की, १९७१ साली आम्ही ईश्वरीय सेवेसाठी विदेश यात्रेला निघालो होतो. तेव्हा बापदादांनी सांगितले होते की, ड्रामानुसार बाबांनी तुमच्यासाठी सर्व प्रकारची सोय करून ठेवली आहे. तुम्हाला केवळ बटन दाबण्याची मेहनत करावयाची आहे.

तेव्हा आम्हा प्रत्येकाकडे केवळ ६-६ डॉलर्सच होते. म्हणजे फक्त ३६ डॉलर्स बरोबर घेऊन, आम्ही ६ जण विदेशात जायला निघालो होतो. तेवढ्या पैशात आम्हाला साऱ्या विश्वाला प्रदक्षिणा घालायची होती. (Around the world in 6 dollars - असा तो प्रकार होता.) एक सेवाकेंद्र विश्वाच्या पूर्वेला तर एक पश्चिम दिशेला उघडायचे होते. परंतु आमचा बाबांमध्ये व ड्रामामध्ये संपूर्ण विश्वास असल्यामुळे आम्ही ती सेवा यशस्वीपणे केली. परदेशात जाते वेळी अव्यक्त बापदादांनी आम्हाला सांगितले होते की, “तुम्ही परदेशात देवता रूपात जात आहात. म्हणून तुम्हाला कुणाकडे काही मागायचे नाही. ड्रामानुसार तुम्हाला सर्व प्रकारचा सहयोग आपोआप मिळत राहिल.” बाबांनी सांगितलेल्या या गोष्टीचा आम्ही प्रकटीकलमध्ये अनुभव केला. लंडनमध्ये तर आदरणीय मुरलीदादा (ब्र. कु. जयंती बहेनर्जीचे लौकिक पिताजी) यांच्या घरी रहात असल्याने, काही प्रश्नच नव्हता. परंतु अमेरिकेमध्येही आम्हाला विनामूल्य घर मिळाले. विनामूल्य हॉल मिळाला. ज्या हॉलचे भाडे दिवसाला ३०० डॉलर्स इतके होते. अशाप्रकारे सेवेसाठी सर्व प्रकारची साधने

आम्हाला सहजगत्या मिळाली. वास्तविक जेव्हा आपला परमात्मा शिव पिता व ड्रामावर संपूर्ण निश्चय ठेवतो तेव्हा नक्कीच संपूर्ण सफलता प्राप्त होते.

अशाप्रकारे १८ जानेवारी १९६९ रोजी जेव्हा पिताश्री ब्रह्माबाबा अव्यक्त झाले तेव्हा सुद्धा अनेकांच्या मनात प्रश्नांचे काहूर माजले, अनेक प्रकारचे संकल्प-विकल्प निर्माण झाले. मलाही अनेक जण विचारू लागले की, आता यज्ञ कोण चालविणार? तो कसा चालणार? इ.इ. परंतु मी मात्र ब्रह्माबाबांची एक खूणगाठ मनात पक्की केली होती की, ५००० वर्षापूर्वी जशी स्थापना झाली होती, तशीच ती होणार आहे आणि हेच उत्तर मी त्यावेळी साऱ्यांना देत होतो.

बाबांनी ड्रामाबाबत मला जे ज्ञान दिले होते, त्याचा माझ्या जीवनात मला खूप उपयोग झाला. बाबा त्रिकालदर्शी आहेत म्हणून अनेक गोष्टी ते आपल्या मर्यादामध्ये राहून सांगतात आणि त्या मर्यादेचे पालन करायला आपल्याला ही शिकवितात. सन १९६३ मध्ये वाटलू मेन्शनमध्ये राधे माता येत असत, ज्या बाल विधवा होत्या. आणि त्याकाळी त्यांचे जवळ १२०० रुपये संपत्ती होती. ती त्यांनी आपल्या

मृत्युपत्रात यज्ञाच्या नावे करून ठेवली होती. शरीर सोडल्यानंतर त्यांना भोग लावला गेला; तेव्हा त्या संदेशीच्या तनामध्ये आल्या. तेव्हा मी त्यांना विचारले की, आता तुम्ही कोठे जन्म घेतला आहे? त्यावर त्या म्हणाल्या की, मी जेव्हा वतनमधून खाली येत होते तेव्हा मी बाबांना विचारले की बाबा, रमेशभाई मला प्रश्न करतील की तुम्ही आता कुठे आहांत, तुम्ही कुठे जन्म घेतला आहे, तर यावर मी काय बोलू? तेव्हा बाबा म्हणाले की, बच्ची तुमची बुद्धी क्लीअर आहे, जर सांगावे वाटले तर सांगा नाही तर नाही! मग राधे माताने म्हटले की, बाबा जसे तुम्ही श्रीमत घाल, त्यानुसारच मी करणार. तेव्हा बाबा त्यांना म्हटले की, रमेशला सांगा की हा ड्रामा खरा प्रत्यक्षात आहे म्हणून त्याच्या मर्यादामध्ये राहून जर सर्व कार्य चालले तर बरे होईल. बाबाने सांगितले की, हे सृष्टीचे नाटक कृत्रिम नाही, खरे वास्तवात आहे. त्रिकालदर्शी असूनही बाबा ड्रामाच्या मर्यादामध्ये राहून कार्य करतात आणि तसे करण्याची आपल्यालाही शिकवण देतात. आपल्या मातेश्वरीजी सुद्धा नेहमी म्हणत असत की, ‘बनी बनाई बन रही, बाकी कुछ बननी नाही!’

विश्वातील सारे आत्मे

ड्रामाच्या बंधनात बांधलेले आहेत. आणि त्या अनुसार कार्य करीत आहेत. परंतु काही जण प्रश्न विचारीत असतात की जर ड्रामा निश्चित आहे तर मग पुरुषार्थ का केला जावा? परंतु आपण जाणतो की, शास्त्रामधील दशावतार नंतर कलकी अवतार आहे. त्यानंतर सत्ययुग येत असते. इस्लाम धर्मातही कयामतच्या दिवसाचे गायन आहे. तसेच ईसाई धर्मांमध्येही अंतिम निर्णयाचा दिवस (The day of Last judgement) बाबत म्हटलेले आहे. मनुस्मृतिमध्ये ही विनाशानंतर नव्या सृष्टीची स्थापना होण्याबाबत सांगितलेले आहे. अशा प्रकारे सर्व धर्मांमध्ये या गोष्टीला मान्यता आहे. या सर्व गोष्टी सांगतात की, सृष्टीरूपी ड्रामा पूर्व नियोजित आणि सुनिश्चित आहे. केवळ त्याची पुनरावृत्ती होत असते. भक्तिमार्गात जेव्हा या गोष्टी वाचल्या जातात तेव्हा त्या समजत नाहीत. परंतु ज्ञानमार्गात आल्यावर या सर्व गोष्टी स्पष्ट होतात आणि आपल्याला समज येते की, जे काही होत आहे तसे ५००० वर्षांपूर्वी सुद्धा घडले होते आणि पुढील कल्पातही तसेच होणार आहे.

आपल्या बुद्धीमध्ये ड्रामाची जाणिव ठेवली तर आपल्या लक्षात राहिल की प्रत्येक आत्मा ड्रामानुसार

आपापला पार्ट बजावित आहे आणि मग त्याच्या स्वभाव संस्कारांना पाहून कुणाच्याही मनात नकारात्मक भावना येणार नाही. अव्यक्त बापदादांनी आपल्याला शिकविले आहे की, 'चिल्लाओ नहीं, परंतु चलाओ' जशी एखादी आई आपल्या लहान मुलाची प्रत्येक गोष्ट समजून, उमजून त्याला चालवून घेते. त्याचप्रमाणे आपल्यालाही आपले साथी वा प्रजेला चालविणे शिकायला हवे. जे कुणी आता ड्रामानुसार सर्व आत्म्यांच्या भूमिकेला समजून, त्या अनुसार त्यांना चालविणारे असतील ते भविष्यात ही विश्व राज्य अधिकारी बनतील आणि विश्व राज्य कारभारही उत्तम रित्या सांभाळतील.

आपल्याला बाबांनी जे ज्ञान दिले आहे ते केवळ सैध्यांतिक (Theoretical) नाही, परंतु व्यावहारिक (Practical) सुद्धा आहे. आपल्याला हे ज्ञान व्यवहारात आणायचे आहे. दुनियेतील अभ्यासामध्ये जशी Theory बरोबर Practical सुद्धा असते आणि दोन्ही मध्ये जेव्हा पास होतात, तेव्हा खरं पास म्हटले जाते. हे ज्ञानसुद्धा तसेच आहे. यात ही आपल्याला Theory आणि Practical दोन्हीत पास व्हायचे आहे.

माझ्या अज्ञान काळात मी एक

पुस्तक वाचले होते, School for scoundrels (गुंड बनण्याचे विद्यालय). ज्यामध्ये अशा विद्यालयाचे वर्णन होते, जेथे मुलांना गुंड बनण्याचे शिक्षण दिले जात होते. त्या विद्यालयात प्रोफेसर मुलांना अगोदर Theoretical (सैध्यांतिक) आणि मग Practical (व्यावहारिक) ज्ञान देत असत. जी मुले जेवढी यशस्वीपणे गुंडगिरी करीत तेवढे ते चांगल्या अंकांनी पास होत असत आणि मग त्यांना सर्टीफिकेट दिले जात असे. अशा प्रकारचे ज्ञान मनुष्याला नकारात्मक बनवित असते. **परंतु आपले हे विश्व विद्यालय 'School for Deitism (देवता बनण्याचे विद्यालय) आहे म्हणजे देवी देवता बनण्याचे विश्व विद्यालय आहे. या ईश्वरीय विश्व विद्यालयामध्ये आपल्याला सर्व गुणसंपन्न, १६ कला संपूर्ण, संपूर्ण निर्विकारी देवी-देवता बनण्याचे प्रशिक्षण दिले जाते.** त्यासाठी सर्व प्रकारच्या मुल्यांचे शिक्षण दिले जाते, तसेच ड्रामा संबंधितही ज्ञान दिले जाते. जो कुणी ईश्वरीय ज्ञान आपल्या जीवनात आचरणात आणतो, तो उच्च पद प्राप्त करतो अर्थात भविष्यात विश्व राज्य अधिकारी बनतो.

ईश्वरीय सेवेच्या क्षेत्रात
(पान २१ वर)

समस्त धर्मियांना मान्य होईल असा परमपिता परमात्म्याचा हृदयस्पर्शी परिचय (भाग - २)

ब्र. कु. उज्वलाताई, पुणे

आपण लेखाच्या भाग - १ मध्ये, नाव, रूप, गुण, धाम, संबंध व विशेषता सहित परमात्म्याचा परिचय तसेच शिव आणि शंकर ह्या मधील फरक जाणून घेतला आहे. त्याचबरोबर परमात्मा अवतरणाचा संदेश ही आपणास प्राप्त झाला आहे. आता परमात्म्याच्या महान कार्याचा परिचय प्राप्त करूया. परमात्म्याविषयी अशीही एक मान्यता आहे की, त्याचे रूप विराट आहे. वास्तविक परमात्म्याचे रूप विराट नसून, त्याची कर्तव्यकर्मे विराट आहेत. परमात्मा विदेही असल्याने तो आपली कर्तव्यकर्मे ब्रह्मा, विष्णु व शंकर ह्या त्रिदेवांच्या द्वारे करवून घेतो. भक्तिमार्गातही परमात्म्याचे हेच गायन आहे की तो ब्रह्माद्वारा स्थापना, विष्णुद्वारा पालना व शंकराद्वारा विनाशाचे कर्तव्यकर्म करवून घेतो. ह्या तीन महान कार्यांच्या स्मृत्यर्थ शिवलिंगावर बेलाची तीन पाने वाहण्याची व त्याला त्रिपुंड लावण्याची परंपरा आहे. परंतु ह्या परंपरेला यथार्थतः न जाणल्याने

रचयिता परमात्मा व त्याच्या भिन्न-भिन्न रचनेचे ज्ञान कोणीही स्पष्ट करू शकले नाही. तेहतीस कोटी देवी देवतांची रचना करणारा विराट रचनाकार परमात्मा हा मर्यादा पुरुषोत्तम श्रीराम व श्रीकृष्ण ह्या देवतांची रचना कल्प-कल्प पुरुषोत्तम संगमयुगावरच करतो आणि म्हणूनच परमात्म्याला 'रामेश्वर' (रामाचाही ईश्वर) व 'गोपेश्वर' (श्रीकृष्णाचाही ईश्वर) म्हटले जाते.

अव्यक्त परमात्म्याची रचना व्यक्त अशा दैहिक रूपात असल्याने, मनुष्याने रचनेलाच अर्थात श्रीराम व श्रीकृष्ण ह्या देवतांना ईश्वर, प्रभू अथवा भगवान मानले आहे. परमात्मा अमर आत्म्यांचा नाथ असल्याने त्याला 'अमरनाथ' म्हणतात. तद्वतच त्याने केलेल्या विशेष कर्तव्यामुळे त्याला भिन्न-भिन्न अशी विशेषनामे प्राप्त झाली आहेत. तो मनुष्यआत्म्यांना ज्ञानाचा सोमरस प्रदान करतो म्हणून त्याला 'सोमेश्वर' म्हणतात. तसेच तो काट्यांची (विकारी मनुष्य

आत्म्यांची) पालना करून त्यांना निर्विकारी फूल बनवितो म्हणून त्याला 'बबूलनाथ' म्हणतात. ज्याचे मंदिर मुंबई येथे पहावयास मिळते. जो पर्यंत परमात्मा परमधामाहून ह्या साकार सृष्टीवर येऊन ब्रह्मा तनात अवतरित होत नाही तो पर्यंत तो आपली मुख्य तीन कर्तव्ये करू शकत नाही. त्याचे प्रथम कर्तव्य आहे ब्रह्मा द्वारा सत्ययुगी दैवी मनुष्यसृष्टीची तसेच त्या दैवी सृष्टीसाठी आवश्यक असलेल्या एका सत्यधर्माची स्थापना करणे. ह्या सत्यधर्माची स्थापना करीत असताना परमात्म्याला कुणाच्याही भावना दुखावून, अन्य धर्माचा विनाश करण्याची आवश्यकता नसते. कारण सत्ययुगाचा आरंभ होण्यापूर्वीच वर्तमान समथी अस्तित्वात असलेल्या सर्व धर्मांची आयुर्मर्यादा समाप्त होते. हे सृष्टिचक्राच्या चित्रात यथार्थतः दर्शविले आहे. बंधुनो, आपण सर्व मनुष्यात्मे त्या एकाच परमात्म्याची संतान आहोत व संपूर्ण विश्वच आपला परिवार आहे (one God, one world, one family). 'सबका

मालिक एक' असे प्रत्येक धर्मात म्हटले जाते. परंतु त्या मालिकचा अर्थात परमात्म्याच्या यथार्थ परिचयाअभावी विश्वात भिन्नता निर्माण झाली आहे. एका वैश्विक परिवाराऐवजी अनेक परिवार अर्थात अनेक धर्म, उपधर्म व संप्रदाय निर्माण झाले आहेत. ही अनेकता नष्ट होऊन विश्वबंधूत्वाची भावना व एकता निर्माण होण्याची वेळ समीप आली आहे. त्यासाठी ब्रह्माकु मारी विद्यालयाचे एक गीत अत्यंत मार्मिक व हृदयाला स्पर्श करणारे आहे. त्यातील काही ओळी पुढील प्रमाणे आहेत.

सबका मालिक एक फिर क्यूँ बटा हुआ संसार है, सच पूछो तो सारी दुनिया अपनाही परिवार है।

जाती, धर्म और रंगभेद ये सब हमने ही बनाया, आत्माका स्वधर्म भूले अपना लगे पराया।

अलग-अलग है रंग फूलके माटी सबकी एक है, माला कोई बनाए लेकिन माली सबका एक है।

ह्यातील तिसऱ्या ओळीचा भावार्थ आहे - भिन्न भिन्न वर्णांचे मनुष्य असले तरी त्यांच्या निवास स्थानाची भूमी एकच आहे. तद्वतच भिन्न-भिन्न धर्मस्थापकांनी जरी भिन्न-भिन्न धर्मांच्या माळा बनविल्या

असल्या तरी त्यातील फुलांचा (सर्व मनुष्यात्म्यांचा) माळी एकच परमात्मा आहे. बंधुनो, परमात्म्याच्या ह्या विराट विश्वातील सर्व फुलांसाठी (मनुष्यात्म्यांसाठी) धर्म देखील एक असणे आवश्यक आहे. फलस्वरूप परमात्म्याचे पहिले कर्तव्य आहे ब्रह्माद्वारे एका सत्यधर्माची स्थापना करणे. आश्चर्य तर हेच आहे की, सत्ययगात श्री विष्णु द्वारा दैवी प्रजेची यथार्थ पालना होण्यासाठी ह्या संगमयुगावरच परमात्मा त्याच्या आत्म्यात अर्थातच ब्रह्माच्या आत्म्यात दैवी प्रजेच्या पालनेचे व विश्वमहाराजन्चे संस्कार धारण करवितो. परमात्म्याचे तिसरे कर्तव्य आहे शंकराद्वारे पतित मनुष्यसृष्टीतील तमोगुणांचा विनाश करविणे. शंकर अर्थात तपस्वीमूर्त आत्मा. परमात्मा अनेक तपस्वी आत्म्यांच्या द्वारे ह्या कलियुगी जडजडीभूत झालेल्या मनुष्यसृष्टीतील तमोगुणांचा, आसुरी संस्कृतीचा व दुष्कृत्यांचा विनाश करवितो. म्हणून गीतेत म्हटले आहे 'विनाशायच दुष्कृत्याम्' अशा प्रकारे शंकराद्वारे अर्थात तपस्वी आत्म्यांच्या द्वारे परमात्मा कोणत्या विनाशाचे कार्य कसे करवून घेतो हे यथार्थतः जाणावे. कोणा शंकराद्वारे मनुष्यसृष्टीचा कधीही महाविनाश होत नसून, महाविनाशाचे प्रमुख कारण आहे ह्या भूमातेवर

मनुष्य आत्म्यांच्या द्वारे निर्माण झालेला अति पापकर्मांचा भार! असे म्हटले जाते की, एखाद्याच्या पापकर्मांचा घडा भरला की, त्याचा विनाश होतो. तद्वतच ह्या जर्जर झालेल्या महापापी नरकीय सृष्टीचा प्राकृतिक संकटे, धर्म व जातीय युद्धे, विशेषतः अणुयुद्धाद्वारे अधिकांश महाविनाश होतो. ज्याप्रमाणे मानवाची आयुर्मर्यादा काही वर्षांचीच असते तत्पश्चात मनुष्य आत्मा आपले जर्जर झालेले शरीरवस्त्र सोडून, नव शरीरवस्त्र धारण करतो तद्वतच ह्या मनुष्यसृष्टीची आयुर्मर्यादा केवळ ५००० वर्षांचीच असल्याने तिचा विनाश होऊन, नूतन मनुष्यसृष्टी निर्माण होणे अपरिहार्य असते. अशाप्रकारे परमात्मा, ब्रह्माद्वारे नूतन मनुष्यसृष्टीची स्थापना व त्याच नवसृष्टीची श्री विष्णुद्वारे पालना तर शंकराद्वारे तमोगुणी सृष्टीच्या विनाशाचे कार्य करवून घेतो. बंधुनो, God हा इंग्रजी शब्द देखील परमात्म्याच्या ह्या तीन कर्तव्यासंबंधी आहे G अर्थात Generation, O अर्थात Operation व D अर्थात Destruction.

'सबका मालिक एक ही है' ही मान्यता सर्व आस्तिकवाद्यांची आहे. परंतु त्या एका सर्वश्रेष्ठ मालकाचा सर्व धर्मातील, सर्व आत्म्यांना मान्य

होईल असा वास्तविक व निःशंक परिचय कोणत्याही महात्म्याने दिला नसल्याने, कोणी आपल्या इष्ट देवतांना, कोणी धर्मस्थापकांना तर कोणी संतमहात्म्यांना भगवान (परमात्मा) मानून त्यांची उपासना करित आहेत. अशा प्रकारे भिन्न-भिन्न उपासकांनी स्वतःला प्रश्न विचारावा की, मी ज्याला भगवान मानून उपासना करित आहे त्याला परमात्मा, अल्लाह अथवा गॉडफादर म्हणणे योग्य होईल का? तो जन्ममृत्युच्या चक्रातून मुक्त आहे काय? त्याने स्थापना, पालना व विनाशाचे कर्तव्यकर्म कधी केले आहे काय? तो सर्व धर्मातील सर्व आत्म्यांची गती व सद्गती करणारा सद्गती दाता आहे काय? तसेच वर्तमान समयी त्याचे अस्तित्व कोठे आहे? बंधुनो, सर्वात महान व कल्याणकारी सद्दिवेक हा आहे की, केवळ ज्योतिर्बिन्दू स्वरूप निराकार अजन्मा परमात्माच देहातून व देहाच्या धर्मातून (हिंदू, मुस्लिम, बौद्ध, ख्रिश्चन इत्यादि) सदामुक्त आहे. बंधुनो, देहधारी मनुष्य ज्या धर्मात जन्माला येतो त्या धर्मात तो बद्ध होतो. परंतु परमात्मा अजन्मा असल्याने त्याला कोणत्याही दैहिक धर्माचे बंधन नसते. ह्या एकमेव कारणामुळे अंतसमयी अर्थात

महाविनाशापूर्वी ज्योतिस्वरूप परमात्म्याला ईश्वर, भगवान, अल्लाह अथवा गॉडफादर म्हणून सर्व धर्मातील सर्व मनुष्यात्म्यांची अंतःकरणापासून मान्यता प्राप्त होईल व त्यांच्या मुखातून हेच शब्द बाहेर पडतील की, 'परमात्मा केवळ ब्रह्मावत्सांचाच परमपिता नसून, तो आमचाही परमपिता आहे. आम्हीही त्याला त्याच्या इच्छेनुसार 'शिवबाबाच' म्हणणार आहोत. ह्या परमपित्याला ओळखण्यासाठी ज्या आत्म्यांनी ज्ञानाचा तिसरा नेत्र प्राप्त केला नाही त्यांना भिन्न-भिन्न साक्षात्कार होतील. त्या साक्षात्कारांच्या द्वारे सर्व जगताला समजेल की ज्याला आपण 'सबका मालिक' समजत होतो त्या सर्व आत्म्यांच्या परमपित्याने आपले कार्य कधीच समाप्त केले आहे. जर आपणास अंतसमयी परमात्म प्राप्तीपासून वंचित राहण्याचे दुःख होऊ नये असे वाटत असेल तर वर्तमान समयी ब्रह्माकुमारी ईश्वरीय विश्वविद्यालयात जाणे अपरिहार्य आहे.

माझ्या आत्मिक बंधुनो, आपण सर्व आत्मे एकाच परमपिता परमात्म्याची संतान असल्याने ह्या धर्माचा व त्या धर्माचा परमात्मा भिन्न-भिन्न आहे अथवा 'हा आमचा

सद्गुरू तो तुमचा सद्गुरू' असे म्हणणे, अज्ञान आहे. सद्गुरू केवळ स्वतः ईश्वर अर्थात विदेही परमात्मा असल्याने कोणीही देहधारी सद्गुरू अथवा परमात्मा असू शकत नाही. वास्तविक सद्गुरू तोच आहे जो मनुष्यात्म्यांना दुःख, अशांती व कर्मभोग असलेल्या कलियुगी रौरव नर्कातून मुक्त करून, सुख शांतीने युक्त अशा सत्ययुगी स्वर्गात घेऊन जातो. अथवा त्यांची सद्गती करतो. म्हणून सद्गतीदाता, मुक्ती जीवनमुक्तीदाता, गीताज्ञानदाता, पतितपावन, परमात्मा सर्व मनुष्यआत्म्यांशी एक महासौदा करू इच्छितो की, 'तुम्ही मजला अकल्याणकारी व विषासमान असलेले कामक्रोधादि पाच मनोविकार अर्पण करा व त्याच्या बदल्यात मी तुम्हाला २१ जन्मांसाठी आरोग्यदायी अशी शाश्वत सुखशांती प्राप्त करवून देईन' मनुष्य आत्म्यांची वैगुण्ये घेऊन, त्यांना दैवी गुणांच्या आधारे निर्विकारी व पावन बनवून, त्यांच्यासाठी सत्ययुग त्रेतायुगातील दैवी भाग्यही प्रदान करणारा, असा हा परमात्मा विचित्र सौदा करतो म्हणून त्याला भोळा अर्थात 'भोलेनाथ' म्हणतात. (शंकराला नव्हे) असा हा कल्याणकारी सौदा परमात्मा ह्या पुरुषोत्तम संगमयुगावर करतो.

(क्रमशः)

सचित्र सेवावृत्त

म्हसवड (सातारा) : जा. महिला दिनानिमित्त श्रीमती चेतना सिन्हा, सह अध्यक्ष जागतिक आर्थिक परिषद यांचा सत्कार करतांना ब्र. कु. सुनिता बहेन.

शेगाव : महाशिवरात्रीच्या कार्यक्रमात आपले विचार मांडतांना श्री. ज्ञानेश्वर पाटील, अध्यक्ष माऊली इंजि. कॉलेज, शेजारी ब्र. कु. शारदा दीदी व अन्य.

वर्धा : येथे विशाल शोभायात्रेची सुरुवात करतांना नगराध्यक्ष श्री. अतुल वराळे, त्यांच्यासोबत श्री. अग्रवाल, ब्र. कु. माधुरी बहेन व अन्य.

उरळीकांचन : १०८ शिवलिंग सोहळ्याचे अवलोकन करतांना सरपंच अश्विनी कांचन, ब्र. कु. सविता बहेन, ब्र. कु. शुभांगी बहेन व अन्य.

पिंपरी (पुणे) : महाशिवरात्री निमित्त आयोजित प्रदर्शनात शिवसंदेश दिल्यानंतर प्रसिद्ध व्यापारी श्री. जुमानी व श्री. तोलानी यांच्यासोबत ब्र. कु. सुरेखा बहेन.

अहमदनगर : झी 'सारेगमप' लिटलचॅम्प मधील विजेता अंजली गायकवाड हिला १,१११ गुलाबांचा गुलदस्ता भेट देतांना ब्र. कु. सुप्रभा बहेन व ब्र. कु. दीपक हरके.

वाशी (नवी मुंबई) : 'समाज परिवर्तनात नारीची भूमिका' याविषयावर भाषण करतांना ब्र. कु. सविता दीदी (मा. आबू), मंचासीन ब्र. कु. शीला दीदी, प्राचार्य अंशु वर्मा, मा. नगरसेविका संगीता सुतार व अन्य.

मलकापूर (कोल्हापूर) : महाशिवरात्री महोत्सवात दीप प्रज्वलन करतांना नगरसेवक श्री. कोठावदे, सभापती सुनिता पाटील, नगरसेविका भोपळे, ब्र.कु. वंदना व वर्षा बहेन.

गोदेगाव (पाचोरा) : महाशिवरात्री कार्यक्रमात डॉ. श्री. पाटील व शाळेच्या चेअरमन आशाताई यांना ईश्वरीय भेटवस्तू देतांना ब्र. कु. मिरा दीदी.

फोर्ट (सोनगढ) : जंगलेश्वर महादेव मंदिराच्या ट्रस्टींना शिवसंदेश दिल्यानंतर त्यांच्याबरोबर ग्रुप फोटोत ब्र. कु. सुभद्रा बहेन.

दिवा (डोंबिवली) : ८०० नारळांनी बनविलेल्या शिवलिंगाचे उद्घाटन करतांना ब्र. कु. शकू दीदी, नगरसेवक श्री. जाधव, श्री. गणेश मुंडे व अन्य मान्यवार

बोपोडी (पुणे) : महाशिवरात्री महोत्सवात दीप प्रज्वलन करतांना नगरसेवक श्री. शेवाळे, ब्र. कु. सुनिता बहेन, ब्र. कु. सुनिलभाई व अन्य मान्यवार.

पर्वरी (गोवा) : महाशिवरात्री निमित्त शिवसंदेश दिल्यानंतर ग्रुप फोटोत सरपंच श्री. चोडवकर, जि. पंचायत सदस्य श्री. नाईक, ब्र. कु. वनिता बहेन व श्री. मांजरेकर.

घणसोली (नवी मुंबई) : महाशिवरात्री कार्यक्रमात भाषण करतांना डॉ. महेश गोसावी, मंचासीन ब्र. कु. शीला दीदी, नगरसेविका उषा पाटील, ब्र. कु. शुभांगी व मीरा बहेन, ब्र. कु. डॉ. रतन राठोड.

जकातवाडी (सातारा) : महाशिवरात्री कार्यक्रमाचे प्रसंगी सरपंच श्री. चंद्रकांत सणस यांचे स्वागत करतांना ब्र. कु. शांता बहेन.

केसनंद (पुणे) : शिवजयंती महोत्सवात दीप प्रज्वलन करतांना सरपंच सौ. सुजाता सावंत, ब्र. कु. सुनिता बहेन, श्री. रमेश हरगुडे व अन्य.

मालेगाव (देवळा) : शिवरात्री निमित्त काढलेल्या शोभायात्रेला झोंडा दाखवितांना नगराध्यक्ष जोसना आहेर, विस्तार अधिकारी श्री. बच्छाव, सोबत ब्र. कु. अंजु दीदी, ब्र. कु. आलिनी व दिपमाला बहेन.

अमरावती : राजापेठ पोलिस स्टेशनला शोभायात्रेचे स्वागत करतांना ब्र. कु. सीता दीदी, पोलिस निरीक्षक श्री. तिवारी, पी. आय. श्री. मेहतरे व श्री. ठाकुर व अन्य मान्यवर

पाचोरा : 'मेरा भारत-स्वर्णिम भारत' या अभियानाचे उद्घाटन करतांना ब्र. कु. हरीशभाई (मधुबन), नगराध्यक्ष श्री. छोटूभाई गोहिल, ब्र. कु. मीनाक्षी दीदी, ब्र. कु. मीरा दीदी व शिल्पा बहेन.

सानपाडा (नवी मुंबई) : महाशिवरात्री महोत्सवात दीप प्रज्वलन करतांना रिलायन्सचे उपाध्यक्ष श्री. बनकर, डॉ. प्रेमकुमार, ब्र. कु. शील्पा दीदी, डॉ. नम्रता सदावर्ते व अन्य.

सटाणा (मालेगाव) : शिवरात्रीच्या कार्यक्रमात दीप प्रज्वलन करतांना प्रांत ऑफिसर श्री. महाजन, नगरसेविका डॉ. विद्या बहेनजी, ब्र. कु. अंजु बहेन व दीपमाला बहेन.

आके (मडगाव) : 'मेरा भारत स्वर्णिम भारत' कार्यक्रमात समाजसेवक प्रा. पांडुरंग नाईक यांचे स्वागत करतांना ब्र. कु. निता बहेन, सोबत ब्र. कु. शोभा, सुरेखा व आश्विनी बहेन.

अकलूज (सोलापूर) : मकर संक्रातीचे आध्यात्मिक रहस्य सांगतांना ब्र. कु. शिवरात्री बहेन तसेच कार्यक्रमाचे उद्घाटन करतांना सभापती वैष्णवी देवी मोहिते पाटील व अन्य.

भिलवडी (सांगली) : अमरनाथ दर्शन देखाव्याचे उद्घाटन केल्यानंतर ग्रुप फोटोत जि.प. सदस्य सुरेंद्रभैया, सरपंच श्री. पाटील, ब्र. कु. मीरा, निवेदिता व वंदना बहेन.

क्षमा वीरस्य भूषणम्

ब्र. कु. हेमंत, शांतिवन (आबू रोड)

मनुष्य सदैव सुखमय संसाराची स्वप्नं रंगवतो. परंतु भूतकाळात त्याचा कुणी केलेला अपमान वा तिरस्कार केलेला आठवताच सूड घ्यायची भावना जागी होते. त्यातही कुणी जर घोर अपमान केला असेल तर हृदयाच्या चिंधड्या होत असल्यासारखे वाटते. पदोपदी तिरस्कार करणारी, निंदानालस्ती करणारी व्यक्ती रात्रंदिवस डोळ्यात खुपते. दुःख देणारी व्यक्ती असो की दुःखदायी घटनांचे चिंतन असो, या दोन्ही गोष्टी चिंतेची चिंता बनतात. परिणामतः बिचारा मनुष्य मानसिक उद्वेग, ताणतणाव, निराशा (डिप्रेशन) व अशांतीच्या अग्निदाहात रात्रंदिवस होरपळू लागतो. अपमानाच्या आठवणींनी आत्मग्लानी होते व त्यामुळे उद्विग्न झालेले मन निराशेच्या काळ्या कुट्ट अंधारात ठेचा खाऊ लागते. त्यामुळे मनाची शांती भंग पावते. जीवनाचे सुख ही दुःखात बदलते आणि मग निंदा वा अपमान करणाऱ्याविषयी मन बदला घेण्याच्या भावनेने भरून जाते. त्यातूनच मनुष्य

बदला घेण्यासाठी मनातल्या मनात योजना बनवू लागतो. बदला घेण्याच्या दुर्भावनांचे वादळ त्याला शांत बसू देत नाही. त्यामुळे मनुष्य कुठलं ना कुठलं अमानवी, राक्षसी कृत्य करून बसतो. खरं तर विटेचे उत्तर दगडाने देणे किंवा दुःखाच्या बदल्यात दुःख देणे हे मानसिक वेदनांचे उचित समाधान नव्हे. मनाला बोचणाऱ्या व बुद्धीला टोचणाऱ्या गोष्टींपासून सुटकेचा एकमेव उपाय आहे - क्षमा. अंतःकरणाच्या घावांवर क्षमेच मलमच थंडावा देऊ शकते.

क्षमा करावी व विसरून जावे :

भूतकाळातील कटू आठवणी सतत आठवत बसण्यापेक्षा कधीही क्षमा करणेच योग्य होय. त्यासाठी सदैव हा महामंत्र लक्षात ठेवा की, 'क्षमा करावी व विसरून जावे.' (Forgive and Forget) क्षमाशील बनल्याने बदला घेण्याची भावना नाहिशी होते तसेच वैर-वैमनस्याची आग सहजपणे विझू शकते. म्हणूनच उदार हृदयाचे स्वामी बनून, विशाल

बुद्धीने केव्हाही क्षमा करणेच श्रेयस्कर होय. क्षमा करणे अर्थात निंदा व कटू वचनांना सहजपणे विसरणे. दुःख देणाऱ्यालाही दुवा वा आशीर्वाद देणे. आपल्याशी दुर्व्यवहार करणाऱ्या व्यक्तीविषयी शुभचिंतन करणे, अपकारीवर उपकार करणे, बदला घेण्याऐवजी स्वतःला बदलणे. अशाप्रकारे जो दुसऱ्याचे अपराध विसरून, त्याला मोठ्या मनाने माफ करतो, तोच जीवनीरूपी नाटकात सदा सफलता प्राप्त करतो.

परंतु आजच्या काळात क्षमा करणाऱ्यास कमजोर मानले जाते. परंतु क्षमा करणे म्हणजे कमजोरी किंवा कायरता नव्हे, ते तर बहादूरी व महानतेचे लक्षण आहे. म्हणूनच म्हटले जाते - 'क्षमा वीरस्य भूषणम्' अर्थात क्षमा हे महावीराचे आभूषण आहे. क्षमा मानवाला देवतापर्यंत पोहचविणारी शिडी आहे. क्षमा देवतांची महिमा वाढविणारे अलौकिक दिव्य सौंदर्य आहे. याचेच गायन आहे - 'दया क्षमा शांती, तेथे देवांची वस्ती ।'

शत्रूला जिंकण्याचे एकमेव ब्रह्मास्त्र आहे क्षमा :

घोर अपराध करणाऱ्या इसमाला तलवारीच्या जोरावर मारता येते. परंतु त्याच्या हृदयावर ताबा मिळवणे असंभवच. वाईट वागणाऱ्या व्यक्तीला जरा मोठ्याने ओरडून किंवा धमकावून तेवढ्या पुरते झुकवले जाऊ शकते. खोटा रुबाव दाखवून एखाद्यावर वचक बसवता येतो. अशाने बदला घ्यायची भावना अवश्य तृप्त होते. पण दुष्कर्म करणाऱ्या अधम व्यक्तीचे मन कदापी बदलू शकत नाही. ते जर बदलायचे असेल तर त्यासाठी आवश्यक आहे, उदार अंतःकरणाची क्षमाशील वृत्ती.

जसे एखाद्या अजाण मुलाकडून एखादी चूक झाल्यावर त्याला आपण माफ करतो. तसेच महान आत्मे देखील स्वतःला पूर्वज समजून, वाईट कर्म करणाऱ्या आत्म्यालाही क्षमा करतात. अखेर एक ना एक दिवस अपराधी, अपकारकर्ता देखील क्षमेच्या अमृताने, नतमस्तक होतो. खरच बदला घेण्याऐवजी जर स्वतःलाच बदलले अथवा दुःख देणाऱ्यास क्षमा केली तर क्रूर व्यक्ती सुद्धा बदलू शकते. कारण शत्रूला जिंकण्याचे एकमेव ब्रह्मास्त्र आहे - क्षमा. या अनुषंगाने एक प्रेरक कहाणी आपण पाहू या.

मोहम्मद साहेब नमाजासाठी रोज मस्जिद मध्ये जात असत. तेव्हा त्यांना एका वृद्धेच्या घरासमोरून जावे लागत असे. जेव्हा ते तिकडून जात असत तेव्हा ती वृद्ध स्त्री घर झाडून काढलेला केरकचरा त्यांचावर फेकत असे. मोहम्मदजी काहीही न बोलता, अंगावर पडलेला कचरा असाच झटकून, पुढे निघून जात असत. रोजचा हा क्रम चालू असे. मोहम्मदजीचे मन गंगेसारखे निर्मळ होते. त्यांच्या मनात त्या वृद्धेविषयी कोणतीही वाईट भावना जागृत होत नसे. ते रोज तिच्या अभद्र वागणुकीचे वाईट न मानता तिला क्षमा करीत व असेच पुढे निघून जात असत. एके दिवशी मोहम्मद साहेब नेहमीप्रमाणे त्या वृद्धेच्या घरासमोर निघाले, पण काय आश्चर्य? त्यादिवशी मात्र त्यांच्या अंगावर केरकचरा पडला नाही. ते किंचित आश्चर्यचकित झाले. परंतु अधिक विचार न करता ते तसेच पुढे निघून गेले. लागोपाठ दोन तीन दिवस त्या वृद्धेची चाहूल लागली नाही. म्हणून त्यांना राहवले नाही. त्यांनी वृद्धेच्या दारावर थाप मारली. वृद्धेने उदून कसाबसा दरवाजा उघडला. तेव्हा ती वृद्ध आजारी असल्याचे त्यांच्या निदर्शनास आले. लगेचच ते वैद्याला जाऊन घेऊन आले आणि वृद्धेच्या औषधपाण्याची

व्यवस्था केली. त्यांच्या ह्या सेवा सुश्रुषेने ती वृद्धा लवकरच बरी झाली. जेव्हा ती अंथरूणावरून उठली तेव्हा मोहम्मदजी म्हणाले की नियमितपणे औषध घेत रहा आणि गरज पडल्यास पुन्हा बोलावण्याचा आग्रहही केला. तेव्हा त्या वृद्धेला गहिवरून आले व ती म्हणाली, “आजवर मी केलेल्या दुर्व्यवहारासाठी मला क्षमा करा. तुम्ही माझ्या स्वास्थ सुधाराबरोबर माझा स्वभावही सुधारून टाकला. तुम्ही खरोखर महान आहात.” तेव्हा मोहम्मदजी हसले व म्हणाले, ‘काही हरकत नाही. झालं गेल विसरून जा. आता यापुढे सर्वांशी चांगले वागा.

दुसरी एक सत्य घटना जी आपण सर्व जण जाणतो तसेच इतिहास तिला साक्षी आहे ती म्हणजे, **क्रॉसवर चढवल्यानंतर देखील येशू ख्रिस्तांनी ईश्वराला ही प्रार्थना केली ‘हे प्रभु ह्यांना माफ करा. कारण ते अबोध आहेत.’ त्यामुळे ते महान बनले व साऱ्या विश्वाला त्यांनी प्रेमाचा संदेश दिला. तात्पर्य म्हणजे ज्यांच्या मनी उच्च विचार असतात. ज्यांची बुद्धी दिव्य असते, जे मानवतेचे मर्म व दयेचा धर्म जाणतात तेच अपराध करणारी व्यक्तीही निर्बल व विकारांच्या वशीभूत आहे असे समजून, तिला उदार अंतःकरणाने क्षमा करतात व विसरून जातात.**

फलस्वरूप शत्रू ही मित्र बनतात. म्हणूनच आपणा सर्वांना हेच कळकळीचे आवाहन आहे की आपसातील मतभेद समाप्त करण्यासाठी, आपले हृदय विशाल बनवा. आपण 'पूर्वज व पूज्य' आत्मा आहोत, हा स्वमान धारण करा. व एक दुसऱ्याला क्षमा करा. म्हणजे आपले संघटन शक्तिशाली बनेल तसेच प्राणेश्वर बापदादांनी या समाप्ती वर्षासाठी आपल्याला जो सूक्ष्म इशारा दिला आहे, त्याची पूर्तता होईल.

परमप्रिय शिवबाबा सांगतात - 'संतुष्ट को संतुष्ट रखना महावीरता नही है, स्नेही को स्नेह देना महावीरता

नही है, सहयोगी के साथ सहयोगी बनना महावीरता नही। अपकारियोंपर उपकार करना, इसको महावीरता कहा जाता है।" रामायणातील एका कथेत महावीर हनुमान समुद्र ओलांडून गेला, असे वर्णन आहे. त्याचा भावार्थ असा आहे की कोणाची समुद्रातकी विस्तृत अशुभ भावना असली तरी तिला पार करून जाणे अर्थात समुद्र ओलांडणे. असा महावीर आत्मा भविष्यात वैजयंती माळेचा मणका बनतो तसेच अर्धा कल्प त्याची भक्तांद्वारे पूजा केली जाते. त्यासाठी आता संगमयुगात स्वतःला सहनशीलतेची देवी वा देवता समजा. तसेच हे महावाक्य सदैव लक्षात ठेवा

- 'सुख दो, सुख लो।' दुसऱ्याने आपल्याला कितीही दुःख देण्याचा प्रयत्न केला तरी त्याचा स्वीकार करू नका. दुःख ही खराब वस्तू आहे. ती आपण का स्विकारावी? अशावेळी आपला स्वमान आठवा की मी महान, सर्वश्रेष्ठ, प्रभु पसंत... आत्मा आहे. स्वयं परमात्मा 'शिव' माझा पिता आहे. म्हणजे दुसऱ्याने दिलेल्या दुःखाची 'फिलींग' येणार नाही. चला तर मग, आपसातील सारे मतभेद मिटवू या व आपल्या सर्व आत्मिक भावंडांवर ईश्वरीय प्रेमाची मन, वचन, कर्माने उधळण करू या.

***

(पान ११ वरून)

स्वतःचे असलेले अनुभव खूप उपयोगी पडतात. आपणास माहित आहे की, ईश्वरीय ज्ञान चार विषयांसह आहे - ज्ञान, योग, धारणा आणि सेवा. आपण जी ज्ञान मुरली ऐकतो त्यानुसार आपण योग करतो व धारणा करतो. परंतु सेवेच्या क्षेत्रामध्ये आपण ऐकलेले ज्ञान योगाच्या माध्यमातून आचरणात आणले म्हणजे स्वतःमध्ये केलेल्या धारणांचे व्यवहारात प्रतिबिंब दिसले पाहिजे. जे ज्ञान ऐकले ते अंगिकारले. परंतु जोपर्यंत आपण ड्रामाच्या पट्टीवर निश्चयबुद्धी होऊन चालत

नाही तोपर्यंत आपण संशयबुद्धी बनून राहू. याविषयी बाबांनी म्हटलेले आहेच - 'निश्चयबुद्धि विजयन्ति, संशयबुद्धि विनश्यन्ति'

म्हणून सेवेच्या क्षेत्रात वा जीवनामध्ये, किंवा कार्यव्यवहारामध्ये कितीही गोंधळात टाकणारी परिस्थिती आली तरी आपल्याला बाबा आणि ड्रामा यावर संपूर्ण निश्चय ठेवून वाटचाल करायची आहे. तेव्हाच आपली प्रगती होत राहिल आणि शेवटी आपण विजयी व्हा. आपले घोषवाक्य आहे - 'पवित्र बनो, योगी

बनो' तसे त्यात अजून addition करावी लागेल की 'ड्रामाची ढाल धारक बनो।' या ड्रामाच्या ढालीचा जीवनात यथार्थपणे उपयोग केल्यास, निश्चित तर बनालच परंतु विजय सुद्धा निश्चित होईल - हा लेख लिहिण्यामागे हाच संदेश देण्याचा मुख्य हेतू होता. आशा आहे की, आपण सर्व वाचक या गोष्टींचे महत्त्व समजून घेऊन, आपल्या जीवनात ड्रामाच्या ढालीचा सदुपयोग करीत, पुढे वाटचाल करीत राहाल.

(भावनुवाद - बी. के. जयश्री, विक्रोळी, मुंबई)

सदैव खुश राहा, हसत राहा

- कुठलीही समस्या आली तरी ती सर्वशक्तिवान शिवबाबांच्या हवाली करून, स्वतः सदैव हसत राहा.
- दुसऱ्यांना खुशी देणे, हे सर्वोत्तम दान आहे तसेच पुण्याचे काम आहे.
- जो सदैव खुश राहतो व दुसऱ्यांनाही खुश ठेवतो तो स्वयंप्रिय, लोकप्रिय व प्रभुप्रिय बनतो.
- जो वेळेवर सर्वांना सहयोग देतो, सर्वांना सुख देतो, सदैव आज्ञाधारक बनून राहतो, तोच सदैव खुश राहतो.
- सकाळी उठल्यावर दहा मिनिटापर्यंत आपले अंतर्मन (Sub conscious mind) जागृत असते. त्यावेळी मनात ५ वेळा पुढील संकल्पांची उजळणी करा. “मी अतिशय खुश आहे, मी अतिशय सुखी आहे, मी अतिशय भाग्यवान (खुशनसीब) आहे...” असे सकारात्मक संकल्प केल्याने, अंतर्मन त्याचा स्वीकार करेल व त्याप्रमाणेच आपले जीवन बनेल.
- दीर्घायुष्याचे रहस्य आहे खुशी. जो सदैव खुश राहतो तो सदैव स्वस्थ असतो.
- हे विश्व नाटक सुख-दुःख, यश-अपयश यांचा खेळ असले तरी ते परम सत्य, न्यायपूर्ण, कल्याणकारी, परमानंदमय, अनादि व अविनाशी आहे. या नाटकात आपण सर्व आत्मे खेळाडू बनून, खेळत आहोत. तसेच दुसऱ्यांचा खेळ बघत ही आहोत. खेळाचा नेहमी आनंद घ्यायचा असतो. त्यात घाबरायचे नसते किंवा थकायचे नसते. खेळ खेळला जातो मनोरंजनासाठी, दुःखासाठी नाही.
- खुशी व शक्ती प्राप्त करण्याचा आधार श्रेष्ठ कर्म आहे. त्यासाठी कर्मयोगी बनून कर्म करा. जेथे योग (परमात्म्याची आठवण) आहे तेथे कर्मात सफलता अवश्य प्राप्त होते.
- खुशी आहे आशीर्वाद (दुआ) व व्यायाम आहे औषध (दवा). जेव्हा आशीर्वाद व औषध या दोन्ही गोष्टी असतील तेव्हा शरीर स्वस्थ राहिल.
- हा दृढ संकल्प करा की खुशी माझा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. त्यामुळे माझी खुशी कोणीही हिरावून घेऊ शकत नाही.
- तन व मन खुश ठेवण्यासाठी कमी विचार करा. जास्त विचार केल्याने खुशी नाहिशी होते व त्याचा शरीरावर वाईट परिणाम होतो.
- आपल्या स्थितीचा आधार स्मृती आहे. त्यामुळे आपली स्मृती जर खुशीची असेल तर सहाजिकच स्थिती देखील खुशीची असेल.

- आपल्या जीवनातील सर्वात मोठा खजिना खुशीचा आहे. खुशी आहे तर सर्व काही आहे. खुशी नाही तर काहीच नाही.
- जेथे संतुष्टता आहे तेथे खुशी अवश्य असते. याउलट असंतुष्टता असेल तर तेथे खुशी नसेल.
- जेथे पवित्रता आहे तेथे सुख, शांती व खुशी स्वतःच असते.
- नेहमी हसत-खेळत काम करा. कारण शारीरिक थकवा हा मनाच्या खुशीने नाहिसा होतो.
- रोज असे समजा की आजचा दिवस हा खुशीचा वा मौजेचा आहे.
- क्रोध अशी अग्नि आहे जी खुशी भस्म वा समाप्त करते म्हणून क्रोध कधीही करू नका.
- सदैव खुशी वा प्रसन्न चेहऱ्याने ईश्वरीय सेवा करा. जर सेवा करतांना खुशी होत नसेल तर जरूर अभिमानाचा अंश आहे.
- सदैव खुश रहाण्यासाठी हलके राहा. आत्मचिंतन, परमात्मचिंतन व ज्ञानाचे चिंतन आपल्याला हलके बनवते. याउलट व्यर्थ चिंतन, परचिंतन, नकारात्मक चिंतन आपल्याला भारी बनवते.
- 'खुशीसारखा खुराक नाही', असे गायन केले जाते. जे खुशीचा खुराक खाणारे आहेत ते सदैव स्वस्थ व हलके रहातात. कधीही कमजोर होत नाहीत. सदा खुश रहाण्यासाठी 'इच्छा मात्रम् अविद्या' बना. इच्छा कधी चांगले बनू देत नाही.
- सदैव खुश रहाण्यासाठी आपली तुलना दुसऱ्यांशी करू नका. स्वमानात राहा.
- सदैव खुश रहाण्यासाठी दुसऱ्यांना खुशी वाटा. जेवढी खुशी वाटाल तेवढी ती वाढत जाईल.
- प्रसन्न रहाण्यासाठी प्राणेश्वर बापदादांचे आशीर्वाद (वरदान) घ्या व दुसऱ्यांना प्रसन्न करण्यासाठी आशीर्वाद (वरदान) द्या.
- हर्षितमुखता ही खुशीचे प्रत्यक्ष प्रमाण आहे व खुशीची निशाणी आहे नाचणे व गाणे. (पाना या सो पा लिया, इसी खुशीमें नाचते और गाते रहो।)
- खुशीचा आधार आहे परमात्म प्राप्ती, अनुभूती, आशीर्वाद व कमाई. खुशी दिसून येते आपल्या डोळ्यातून, वाणीतून, चेहरा व चलन यांच्याद्वारे.
- शरीर जरी सुटले तरी खुशी जाता कामा नये. खुशीने शरीर सोडले तर अधिक चांगले, नवीन शरीर मिळेल.
- खुश राहणे हे देखील एक श्रेष्ठ कर्म आहे. कारण त्यामुळे जी वृत्ती व वायब्रेशनस् निर्माण होतात त्यामुळे अन्य आत्म्यांनाही खुशी प्राप्त होते.
- खुशीने काम करून जे धन अर्जित केले असेल त्याद्वारेच खुशी प्राप्त होईल. याउलट अशुद्ध धन हे खुशी नष्ट करेल. अशुद्ध धन आपल्याबरोबर चिंता आणते व चिंता खुशी नाहिशी करते.
- सत्यते द्वारेच खुशी व निर्भयता आपल्या जीवनात येते. जेथे भय व चिंता आहे तेथे खुशी नष्ट होते.

संग्राहक - ब्र. कु. भगवानभाई, शांतिवन (आबू रोड)

सुप्रीम सर्जन शिवबाबांची अलौकिक जादूगरी (अनुभव)

ब्र. कु. राहूल, कोल्हापूर

माझा जन्म १९८५ मध्ये एका सिंधी कुटुंबात झाला. लहानपणा-पासून माझ्यावर भक्तीचे संस्कार झाले. रोज आम्हाला गुरुनानकांची सुखमणी आणि गुरुग्रंथसाहेबचे पाठ शिकवले जात. १९९३ मध्ये मी जेव्हा अवघा ८ वर्षांचा होतो तेव्हा घरी काही संतांचा सत्संग ठेवण्यात आला होता. सत्संगातील संतांची वाणी आणि त्यांची ईश्वरीय भजने ऐकता-ऐकता माझ्या मनात खळबळ निर्माण झाली. परमात्म प्रेमाच्या ओढीने माझ्या डोळ्यांतून प्रेमाश्रू वाहू लागले. त्याचवेळी मी घरच्यांना सांगून टाकलं की, मी संत बनू इच्छितो आणि मी या संतांबरोबर जाऊ इच्छितो. मोठ्या मिन्नतवारीने घरच्यांनी माझी समजूत घालून, मला घरी थांबवून घेतले. तरीही माझे मन शाळेतल्या अभ्यासपेक्षा भक्ती आणि ईश्वरीय भजनांकडेच लागून राहिले. अभ्यासाबरोबर त्यावेळी मी भगवद्गीता, शास्त्र आणि स्वामी विवेकानंदांच्या पुस्तकांचे भरपूर वाचन केले. २००२ साली मी

दहावीनंतर शिक्षणाबरोबर लौकिक बिझनेसमध्येही सहभागी झालो.

काळ पुढे चालला होता. हेल्थ, वेल्थ आणि हॅपिनेस सर्व काही होते. पण अचानक २००६ साली माझ्या पाठीत दुखायला सुरुवात झाली. दिवसेंदिवस वेदना वाढू लागल्या. एक वर्षभरात किती तरी डॉक्टर्स झाले आणि २००७ साली मला 'अँकीलूजिंग स्पाँडिलायटिस' आणि 'न्हिमेंटिक अर्थरायटिस' झाल्याचे निदान वर्तविण्यात आले. इतकेच नव्हे तर मला डॉक्टरांनी पाच वर्षे बेडरेस्ट आणि इंजेक्शन्सची ट्रिटमेंट घेण्यास सांगितले. हे ऐकल्या बरोबर आमच्या घरातील लोकांनी रडायलाच सुरुवात केली. पण मी हार मानली नव्हती. उलट काही आयुर्वेदीक आणि होमिओपॅथिक ट्रिटमेंटपण सुरु केली. असाच काही काळ निघून गेला. या दरम्यान मी बी. कॉम आणि एम. बी. ए. पूर्ण केले. आमचा लौकिक बिझनेसही व्यवस्थित चालू होता. पण २०१० सालापर्यंत माझा आजार चांगलाच

बळावला. तोपर्यंत मला १४० ते १५० डॉक्टरांना दाखविण्यात आले होते. तरीही माझ्या आजाराने त्यांना दाद दिली नाही आणि मला तर चालणे-फिरणेसुद्धा अवघड झाले. या तणावामुळे मला 'हायपर थायरॉईड' या आणखी एका नव्या आजाराने घेरले. माझे वजन ९५ किलोवरून ६५ किलो झाले.

या काळात मला खूपच वैराग्य आले आणि स्वामी विवेकानंदांची पुढील दोन वाक्ये आठवली...
१. जेथे विज्ञान संपते तेथून अध्यात्म सुरु होते. आणि २. परमेश्वर हाच एकमेव सत्य आहे बाकी सर्व असत्य आहे. त्यामुळे एक तर त्या पवित्र परमेश्वराबरोबर राहा, नाही तर एकटे राहा. ही वाक्ये माझ्या मनावर एवढी बिंबली की, मी डॉक्टरांचे सर्व रिपोर्ट वगैरे फाडून फेकून दिले आणि सगळी औषधेही बंद करून टाकली. तेथून पुढे मी प्रखर भक्तीला लागलो. मार्च २०११ पर्यंत माझी भक्ती एवढी प्रखर झाली की, भगवद् गीतेच्या अभ्यासाबरोबर मी अन्नाचाही त्याग

केला. आणि फक्त कच्चे मोड आलेली कडधान्ये (Sprouts) आणि फळे हाच आहार सुरु केला. मला आता फक्त परमात्म्याचा शोध घ्यायचा होता. असे कसे जग तू निर्माण केलेस? ज्या जगामध्ये फक्त दुःख आणि दुःखच आहे. हे प्रश्न मला त्याला विचारायचे होते. मला ठाऊक होते की, कोणते ही दुःख जरी असले तरी त्यावर परमात्म्याकडे काही ना काही उपाय जरूर असणार!

मी मग प्रतिज्ञाच केली की जोपर्यंत परमात्मा मला बरे करत नाही तोपर्यंत अन्नाच्या कणाला शिवणार नाही. माझ्या या वागण्यामुळे घरातले तर खूपच हैराण झाले होते. पण मी कुणाचेही ऐकायला तयार नव्हतो. मी ध्यानाचे सर्व प्रकार करू लागलो. अगदी बाबा रामदेव, आर्ट ऑफ लिव्हिंग, स्वामी विवेकानंद, अम्मा भगवान, जैन मुनी (संन्यासी) इत्यादी संतांनी आणि स्वामींनी सांगितलेले ध्यानाचे प्रयोग केले. अगदी तीन-तीन, चार-चार तासांपर्यंत निःसंकल्प स्थितीमध्ये राहून त्यांच्याप्रमाणे ईश्वराची आराधना केली. त्यानंतर मार्च २०१२ मध्ये मी एका ब्रह्माकुमारी बहिणीच्या संपर्कात आलो. त्यांनी मला सात दिवसांचा कोर्स करण्याचा सल्ला दिला. पण मला वाटले की कदाचित पैसे मिळावेत

म्हणून मला असे सांगत असतील. म्हणून मी त्यांना नकार दिला. पण जेव्हा मला कल्पना आली की ही बहिण तर परमात्म्याची सेवा मोफत करत आहे तेव्हा मी जून २०१२ मध्ये कोर्स केला आणि मला हे ज्ञान खूपच चांगले वाटले. त्या पहिल्या दिवसापासूनच मी मुरलीचा अभ्यास सुरू केला. तीव्र शारीरिक वेदनांमुळे मी सेंटरवर सकाळी मुरली क्लासला जाऊ शकत नव्हतो. म्हणून मग एक आठवड्याच्या जुन्या ज्ञानमुरल्या ब्रह्माकुमारी बहिणीकडून मी घरी घेऊन येई आणि घरीच वाचत जाई.

मी मग मुरलींचे पॉईंट 'युज' करायला, वापरायला सुरुवात केली. त्यातील जे पहिलेच वाक्य माझ्या हृदयाला स्पर्श करून गेले ते अव्यक्त महावाक्य होते - "जो बच्चे मेरी याद में मगन रहते हैं, उनके सोचने का कार्य भी मैं करता हूँ।"

मी प्रयोग करत गेलो आणि अशरीरी अवस्थेमध्ये पीडा विरहित (painless) होत गेलो. मला योगामध्ये खूप आनंद मिळू लागला. योग माझ्यासाठी पीडाहारी (painkiller) ठरला. रोज सकाळी अमृतवेळेला बाबांच्या आठवणीमध्ये माझे डोळे प्रेमाश्रूंनी चिंब होऊ लागले. **माझी खात्री झाली की, हा तोच आमचा बाबा आहे जो मला**

५००० वर्षांपूर्वी भेटला होता. परमात्मा मीलनाच्या या आनंदामध्ये मी डिसेंबर २०१२ मध्ये माझा २१ महिन्यांचा उपवास सोडला. तोपर्यंत माझे वजन ४८ किलो झाले होते आणि मी फक्त हाडांचा सापळा उरलो होतो. मी कसाबसा लंगडत चालू शकत होतो. मी आता काही थोड्या दिवसांचा पाहुणा उरलेला आहे असे घरच्या लोकांना वाटत होते. तसा विचार केला तर मी जीवनाची लढाई हरलो होतो. पण हिंमत हरलो नव्हतो. दिवस-रात्र फक्त ज्ञान आणि योग यामध्येच मी मग्न होतो. दिवसातून सात-आठ तास मी परमात्म्याच्या स्मृतीमध्ये सर्व समस्या अर्पण करून बिंदुरूप स्थितीत सामावून जात होतो.

याच दरम्यान अमृतवेळेला मला चतुर्भुज विष्णूजींचे आणि कित्येकदा बिंदूस्वरूप परमात्म्याचे साक्षात्कार झाले. त्यावेळचा आनंद खरंच अवर्णनीय असा होता. त्या नशेमध्ये वेळेचे भान नसायचे. दिवस-रात्र मला फक्त ज्ञान, योग तसेच सूरजभाई, जगदीशभाई आणि दादींच्या अनुभवाचे क्लासेस मी ऐकत होतो. जानेवारी २०१५ मध्ये माझ्या 'हिप्स जाईटस्चे' ऑपरेशन करायचे होते. पण ऑपरेशनची 'रिस्क' एवढी होती की, आम्ही

निर्णय घेण्याच्या स्थितीत नव्हतो. शेवटी बाबांनाच शरीर अर्पण करत रात्री झोपताना म्हणालो, तूच सांग बाबा, मी आता काय करू? आणि सूक्ष्मवतनमध्ये बाबांच्या कुशीमध्ये झोपलो. त्याच रात्री स्वप्नामध्ये बाबांनी सांगितले, ऑपरेशन याच महिन्यात कर, बाबा आहे तुझ्या बरोबर, काळजी करू नकोस! आजही ते चित्र माझ्या बुद्धीरूपी नेत्रासमोर जसेच्या तसे आहे. दुसऱ्याच दिवशी आम्ही ऑपरेशनची तयारी सुरु केली आणि ऑपरेशन १००% सक्सेसफुल झाले. त्यामुळे २०१५ पर्यंत मी नॉर्मल चालू-फिरू लागलो. त्याचक्षणी मी निश्चय केला की हे जीवन बोनस असून, परमात्म्याचा हा उपहार आहे. तेथून पुढे मी माझे जीवन ईश्वरीय सेवेला अर्पण केले.

अव्यक्त बापदादांचे पुढील महावाक्य - “बच्चे, तुम सिर्फ अपनी अमृतवेळा ठीक करो, मैं तुम्हारा सब कुछ ठीक कर दूँगा।” या वाक्याने माझे संपूर्ण जीवन

बदलून टाकले आणि मी गेल्या पाच वर्षांपासून अमृतवेळेचा योग कधीही मिस केलेला नाही.

विशेष म्हणजे परमात्म्याच्या कृपेने मी फक्त चालूच शकतो असे नाही तर धावूही शकतो. रोज सकाळी अमृतवेळेनंतर पाच वाजेपर्यंत एक तास मॉर्निंग वॉक आणि जॉगिंग करतो. आज मी १० ते १२ तास फोर व्हीलर ड्रायव्हिंग आरामात करू शकतो. तसेच माझे वजन आता ४८ किलोचे ८० किलो झाले आहे. मी दिवस रात्र नॉनस्टॉप बाबांच्या यादमध्ये उमंग आणि उत्साहात राहतो. माझ्या मित्र आणि संबंधियांना आश्चर्य वाटते की अरे राहूलला झालंय तरी काय की तो इतका खुश असतो! मला कुठल्या डॉक्टरांनी बरे केलेले नाही; तर मला माझ्या सुप्रिम सर्जन परमात्म्याने, माझ्या खुदा दोस्तानेच अशी काही जादू केलीय की मी उडायलाच लागलोय! आज माझे सर्व मेडीकल रिपोर्ट्स नॉर्मल आहेत. माझ्या या अनुभवाचे बोल

ऐकून कित्येक डॉक्टर्स ज्ञानामध्ये आलेले आहेत आणि माझ्याबरोबर मुरलीचा अभ्यास करू लागले आहेत.

“वाह बाबा वाह वाह... शुक्रिया बाबा शुक्रिया!” ही एक जादू आहे जी फक्त एक परमात्माच करू शकतो आणि प्रत्येक समस्येवर/आजारावर एकच औषध आहे - परमात्म्याच्या प्रेमामध्ये लवलीन होणे आणि बिंदूरूप शिवबाबांमध्ये सामावून जाणे.

अव्यक्त बापदादांचे महावाक्य सदैव लक्षात ठेवा - “भगवान अपने बच्चों को सदा तन से, मन से और धन से सहज रखेगा, यह बाप की गैरंटी है।” शेवटी मी आपणा सर्वांना हेच सांगेन -

खुदको रोगी नही, राजयोगी समझो ।
तो बीमार चेहरा भी, खिल जायेगा ।
हर श्वासों मे शिवबाबाकी, याद हो ।
रोग कैसा भी हो, ठीक हो जायेगा ॥
(अनुवाद - प्रा. दिनेश डांगे भाई)

वाचकांशी हितगुज

❖ अमृतकुंभ व अमृतकलश या दोन्ही द्वैमासिकांचा विचार करता, सन २०१८-१९ हे मराठी द्वैमासिकाचे ३४ वे वर्ष आहे. त्या अनुषंगाने वाचकांकडून अनेक सदिच्छाप्रत संदेश प्राप्त झाले आहेत. त्या सर्वांचे मनःपूर्वक आभार! आता आपण यावर्षी बेहद वा व्यापक सेवेचे लक्ष्य डोळ्यासमोर ठेऊन, ईश्वरीय ज्ञानाचा ‘अमृतकुंभ’ घरोघरी पोचवायचा प्रयत्न करू या.

❖ काही सेवाकेंद्रांकडून एप्रिल २०१८ ते मार्च २०१९ करिता अमृतकुंभची मागणी अद्याप प्राप्त झालेली नाही. तरी संबंधित टीचर्स भागिनींनी फोन वा इमेल द्वारे त्वरीत कळवावी, ही विनंती. तसेच सन २०१८-१९ ची वार्षिक वर्गणी रु. ६५/- व आजीव सभासद वर्गणी रु. १३००/- इतकीच राहिल. - प्रकाशक अमृतकुंभ

आरोग्यम् धनसंपदा

(स्वास्थ्य्याची गुरुकिल्ली)

ब्र. कु. डॉ. दिलीप कौंडिण्य, एम्. डी.

आज औषधशास्त्र अत्यंत प्रगत झाले आहे. माणसाचे हृदय देखील जुने काढून नवीन बसविता येते. माणसाने जीवाणु, विषाणु व परमाणु सर्वांवर नियंत्रण आणले आहे. पण हे उपद्व्याप करीत असतांना मात्र मनावरचे आणि स्वतःवरचे नियंत्रण गमावून टाकले आहे. परमाणु जसा घातक किंवा विधायक दोन्ही कार्यांसाठी वापरता येतो, तसेच मन देखील दुधारी शस्त्र आहे. मनाला चलायमान करणारी शक्ती ही मनात निर्माण होणारे संकल्प आहेत. त्यामुळेच परमात्मा शिव पिता आपल्या ज्ञान मुरलीत, संकल्प नेहमीच श्रेष्ठ असावेत, असे सांगतात. आपले श्रेष्ठ संकल्प हे श्रेष्ठ कर्म घडवितात, जे मनाला आनंद देतात. मनाचा हा निर्भेळ आनंद स्वास्थ्यवर्धक असतो, असे वैद्यकीय संशोधनाद्वारे सिद्ध झाले आहे. म्हणूनच म्हटले जाते - 'खुशी जैसी खुराक नही'

'माईण्ड बॉडी मेडिसिन' या अद्ययावत औषधशास्त्रात जे संशोधन

झाले आहे, ते स्पष्ट करते की ध्यानाच्या माईण्डफुलनेस प्रकाराच्या नियमित प्रयोगाद्वारे 'सत्चित्आनंद' अवस्था कायमस्वरूपी धारण करता येते. शिवबाबांनी शिकविलेला सहज राजयोग हा माईण्डफुलनेस मेडिटेशनचा अतिशय सोपा व प्रभावशाली प्रकार आहे. डॉ. रिचर्ड डेव्हीडसन हे अमेरिकेतील एका नामांकित विद्यापीठात सायकॅट्री विभागाचे प्राध्यापक व विभाग प्रमुख आहेत. त्यांनी बुद्धिस्ट मेडिटेशन ह्या प्रकाराला माईण्डफुलनेस मेडिटेशन असे नाव दिले. यावरून सर्व भारतीय डॉक्टर ठामपणे सांगू लागले की फक्त बुद्धिस्ट मेडिटेशन म्हणजेच माईण्डफुलनेस मेडिटेशन आहे.

नुकतेच फेब्रुवारी २०१८ मध्ये माझे पुस्तक 'स्पिरीच्युयल मेडिसिन फॉर मॉडर्न लाइफ स्टाइल डिझीझेस' प्रकाशित झाले आहे. त्यात ज्ञानसागर शिवबाबांच्या मुरलीद्वारे प्राप्त सत्य व अंतिम तथ्यांवर आधारित माईण्डफुलनेसबद्दल एक सिद्धांत मांडला आहे. माईण्डफुलनेस

म्हणजे इतकी प्रबळ मनःशक्ती जी चंचल मनावर एका सेकंदात नियंत्रण आणेल व मनावर आपल्या संकल्पांप्रमाणे राज्य करू शकेल (Controlling and ruling power over mind). त्यामुळेच शिवबाबा मुरलीत सांगतात की जो साधक मनजीत बनतो, तोच जगतजीत बनतो. अशा प्रकारे मनावर एका सेकंदात ताबा मिळविण्याची शक्ती हीच स्वास्थ्य्याची गुरुकिल्ली आहे.

सध्या कलियुगाचे अंतिमपर्व (संगमयुग) चालू आहे. हे एकापेक्षा एक विक्राळ अशा विघ्नांचे पर्व आहे. अशावेळी मनःशक्ती प्रबळ नसेल, तर फक्त एका सेकंदात आत्मघात घडतो. कित्येक वर्षांची किंवा जन्मांची देखील तपश्चर्या एका क्षणात धुळीला मिळते. राम, रहीम, आसाराम अशी अनेक उदाहरणे आहेत. या संगमयुगालाच पुरुषोत्तम युग असे म्हटले आहे. मनःशक्ती वाढविण्यासाठी अतिशय सोपा उपाय शिवबाबा आपल्या मुरलीत सांगतात की 'जिन्न बना.' फावल्यावेळीत

साकारी, आकारी व निराकारी तसेच निराकारी, आकारी व साकारी स्वरूपांचा अभ्यास करा. किंवा प्रत्येक तासाला आपल्या पाच स्वरूपांचा (अनादि, आदि, पूज्य देवता, ब्राह्मण व फरिश्ता) अभ्यास करा. याबद्दलचा दैनिक चार्ट ठेवा. निरंतर याद करणे, हे देखील आवश्यक आहे. याकरिता शिवबाबांच्या चित्रांचा देखील आधार घेऊ नका. स्वतःला बिंदूरूप आत्मा समजून, परमधाममध्ये बिंदूरूप परमात्म्याची मोठ्या प्रेमाने आठवण करा. यासाठी एक सोपी युक्ती मी अंमलात आणतो. मी असे दृश्य समोर आणतो की मी बिंदूरूप आत्मा सर्वशक्तिवान परमात्मा बिंदू कडून सतत शांती, शक्ती व पवित्रतेची किरणे वा प्रकाश घेत आहे आणि विश्वातील दुःखी व पीडित सर्व आत्म्यांना देत आहे. शिवबाबा सांगतात की या विधीद्वारे देण्याचे संस्कार धारण करण्यास सुरुवात होईल. तुम्ही स्वतः सशक्त तर व्हालच, परंतु जगाला तुम्ही जे दान द्याल, ते शंभर पटीने तुम्हाला परत मिळेल.

प्रातःकाळी फिरायला गेल्यानंतर मी सदर विधीचा अभ्यास करतो. फलस्वरूप दिवसेंदिवस आत्म्याची शक्ती वाढत आहे, याचा

प्रत्यय मला येत आहे. अमृतवेळेला 'टचिंग' अगदी हमखास मिळत आहे. पारखण्याची शक्ती वाढल्यामुळे दैनंदिन जीवनातील त्वरीत निर्णय (Snap decision) श्रेष्ठ ठरत आहेत. प्रत्येक बाबतीत विजय हा ब्राह्मण जीवनाचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे, याचा अनुभव पदोपदी येत आहे. वैयक्तिक जीवनातील व स्वास्थ्याविषयीचे प्रश्न केव्हाच मिटले आहेत. आता विश्व कल्याणाच्या निमित्ताने जी सेवा अपेक्षित आहे त्यातच थोडी फार विघ्ने येत आहेत. परंतु 'नर्थिंग न्यू' हा महामंत्र, आत्म्याची 'सत्चित् आनंद' स्वरूप अवस्था कधीच बिघडू देत नाही. मनात निरंतर 'वाह बाबा, वाह मैं और वाह मेरा भाग्य' हा अनहद साज वाजत असतो. माझे सात असाध्य रोग राजयोगाच्या अभ्यासाने बरे झाले. आता मी मागील कित्येक वर्षांपासून निर्भेळ स्वास्थ्याचा आनंद घेत आहे. एकदा माझ्या डॉक्टरी सार्शक मनात प्रश्न उठला की ही किमया कशी घडते? लगेचच दुसऱ्या दिवशी अमृतवेळेला संकल्पांद्वारे पुढीलप्रमाणे उत्तर प्राप्त झाले -

१. 'न दुःख दो, न दुःख लो' हे प्रत्यक्षात अंमलात आणल्यामुळे नवीन विकर्म घडत नाही. सदैव

शुभचिंतन, शुभभावना व शुभकामना यामुळे नवीन 'हिसाब-किताब' निर्माण होत नाही. २. योगाग्नित कित्येक जन्मांचे कर्मभोग यशस्वीरित्या भस्म होत आहेत. त्यामुळे तन, मन, धन व जन या चारही प्रकारचे भोग संपले आहेत. ३. मनात नेहमीच श्रेष्ठ संकल्प उत्पन्न होत असल्याने, श्रेष्ठ कर्म घडत आहेत. फलस्वरूप मेंदूतील 'रिवॉर्ड सेंटर' सतत कार्यान्वित अवस्थेत रहाते आणि मेंदूतून संजीवनी स्त्राव सतत रक्तात झिरपत आहे. 'रिव्हर्ब रेटींग सर्किटस्' दोन श्रेष्ठ कर्मांच्या मधील अवधित संजीवनी स्त्राव झिरपत ठेवतात. सदर स्त्राव शरीराची प्रतिकार शक्ती प्रचंड प्रमाणात वाढवितात. (म्हणूनच ज्ञानमार्गात निरंतर योगी व निरंतर सेवाधारी बनण्याचे श्रीमत दिले आहे. त्यासाठीच दिवसभरात ट्रॅफिक कंट्रोल, प्रत्येक तासाला पाच स्वरूपांचा अभ्यास, रोज ईश्वरीय संदेश देणे, लहान मोठी यज्ञसेवा इत्यादी गोष्टी सातत्याने करण्याची आवश्यकता आहे. परिणामतः मेंदूतून संजीवनी स्त्राव सतत रक्तात झिरपत रहातो.) त्यामुळे सर्व वाचकांना हेच कळकळीचे आवाहन आहे की त्वरीत राजयोग शिका व 'KTP' हा मंत्र अंमलात आणा. KTP म्हणजे करून तर पहा. ***

(ब्रह्मावत्सांकरिता)

महाविनाशाला जो घाबरला तो सत्ययुगी

भाग्याला मुकला... (भाग - १)

ब्र. कु. जगदीश दीक्षित, पुणे

महाविनाशापूर्वी भय व मोह ह्या मनोविकारांचे निर्मूलन करून, धैर्यता व निर्भयता हे दोन बलप्रधान गुण धारण करणे आवश्यक आहे. भय व मोह हे दोन विकार आत्मरूपी फळाचे देठ कमजोर करणारे आहेत. परिस्थितीचे वादळ निर्माण होताच मानव जातीच्या वृक्षाला हेलकावे बसल्याने, कमजोर झालेल्या देठाची फळे गळून पडतात. मोह व भय हे विकार प्रदीर्घ काळाच्या पुरुषार्थाला व त्या पुरुषार्थापासून बनलेल्या स्थितीला तडा देणारे आहेत. थोडा विचार करा महाविनाशात शरीर सोडण्यापूर्वी भय वाटले तर आत्म्याची गती काय होईल? मोह जीत बनणारे राजयोगीही भयग्रस्त होतील तर अन्य मनुष्यआत्म्यांना भयमुक्त कोण करेल? महाविनाशात प्राकृतिक संकटे, भीषण जातीय दंगली व अणुयुद्ध ह्याद्वारे संघटित मृत्यु होण्याचा खेळ चालेल. अशा प्रसंगी जिवित राहिलेल्या मनुष्य आत्म्यांना शांतीचे वरदान देऊन धीर देणे, हीच ब्रह्मावत्सांची अंतिम सेवा

असेल. विचार करा जे ब्रह्मावत्स भयग्रस्त होऊन शरीर सोडतील ते भक्तांचे इष्ट देव बनून भक्तांना भयमुक्त करू शकतील का? पुरुषार्थी जीवनात आपण आपले जे काही मार्क्स प्राप्त केले आहेत ते मार्क्स एका क्षणाच्या भयाने किती कमी होतील, हे सांगता येणार नाही. शिवबाबांच्या ज्ञानमुरलीत वारंवार 'अंतमती सो गती' हे महावाक्य आपण ऐकत आलो आहोत. अर्थात ह्या महावाक्याचा यथार्थ उपयोग आपल्याला महाविनाशात शरीर सोडण्यापूर्वी करावयाचा आहे. तद्वतच ज्ञानमुरलीत हे देखील महावाक्य असते की, 'बहुत काल का अभ्यास अंतमे काम आयेगा।' ह्या महावाक्यानुसार अंतिम समयी धोका देणाऱ्या मोह व भय ह्या विकारातून मुक्त होण्याचा अभ्यास अथवा पुरुषार्थ प्रदीर्घ काळ करणे आवश्यक आहे. त्यासाठी भिन्न-भिन्न आपत्तीच्या वेळी ब्रह्मावत्सांनी मोहग्रस्त व भयग्रस्त न होता, त्या आपत्तीतून ज्ञान, योग व अनुभवाच्या

आधारे सही सलामत पार व्हावे. जर आपण छोट्या छोट्या आपत्तीतून पार झालो नाही तर महाविनाशा सारख्या मोठ्या आपत्तीतून कसे पार होणार? म्हणून वर्तमान समयीच्या परिस्थितींना पार करून आपली आत्मिक स्थिती अबाधित ठेवण्याचा पुरुषार्थ कराल तर तोच पुरुषार्थ तुम्हाला महाविनाशात मदतगार बनेल. ह्या अंतिम परिक्षेत आपणा सर्वांनाच पास व्हायचे आहे.

ईश्वरीय ज्ञान व राजयोगाद्वारे जी प्राप्ती केली आहे त्या प्राप्तीचे तुम्ही स्वरूप बनला आहात अथवा नाही ह्याची परिक्षा होण्यासाठी, भिन्न-भिन्न प्रकारच्या विपरित परिस्थिती व आपत्ती तर निश्चितपणे येणारच आहेत. म्हणतात ना 'टाकीचे घाव सोसल्याशिवाय दगडालाही देवपण येत नाही' तद्वतच ह्या ब्राह्मण जीवनात परिस्थितीचे घाव सोसल्याशिवाय देवपण येणार नाही. बंधुनो, प्रतिकूल परिस्थिती ही एक प्रकारची मायाच आहे. परंतु त्या (पान ३२ वर)

बाबा! आपने कमाल कर दिया...

(अनुभव)

ब्र. कु. सुलोचना घाटगे, कागल (कोल्हापूर)

सुरुवातीला जेव्हा कागल येथे सेंटर सुरु झाले त्यावेळी माझ्या सासू मला नेहमी सांगायच्या की हे ज्ञान खूप चांगले आहे. तू सात दिवसाचा कोर्स तरी कर. परंतु मुले लहान असल्यामुळे मला काही जमले नाही. शिवाय आमचा फळांचा होलसेलचा व्यापार होता. रोज मार्केटमधून टेम्पोने सर्व प्रकारची फळे आणून ती दुकानदाराकडे पोचवावी लागत असत. खेड्यातही माल जायचा. दोन कामगार हाताशी होते. आम्हाला सुद्धा मदत करावी लागत असे. धंद्यात कमाई चांगली होती. पण वेळेवर जेवायला सुद्धा मिळत नव्हते. त्यामुळे हवी तेवढी सुख-शांती नव्हती. म्हणूनच मी सासूबाईच्या आग्रहास्तव कोर्स केला. मला ज्ञान खूप आवडले पण मुरलीला रोज जायला जमत नव्हते. कधी-कधी गेल्यावर बरे वाटायचे. शांतीचा विशेष अनुभव होत असे.

पुढे अनपेक्षित अशा काही घटनांमुळे पतीचे लक्ष धंद्यातून बाजूला झाले. आपल्या जवळचे पैसे

देऊन ते माल आणायचे, गिन्हाईकांना माल द्यायचे परंतु वसूली करण्याकडे फारसे लक्ष देत नसत. त्याचा गैरफायदा घेऊन गिन्हाईकांनी पैसे द्यायचे सोडून दिले. असे करता करता शेवटी पैशाअभावी बागाईतदाराने माल द्यायचे बंद केले. परिणामी आमचा धंदा बंद पडला. त्यामुळे माझ्या पतीना मेंटली प्रॉब्लेम आला. ते खूप टेंशन घेऊन एकटे-एकटे बसून रहायचे. काही बोलायचे नाहीत. त्यामुळे घरातील वातावरण बिघडले. सर्व जण अशांत झाले. आर्थिक परिस्थिती देखील खूप बिघडली.

त्या दरम्यान एकदा सेंटरच्या राजश्री बहेनजी आमच्या गल्लीत एका पेशंटला पहायला आल्या होत्या. सासूबाई त्यांना घरी घेऊन आल्या. मी त्यांना माझा सर्व प्रॉब्लेम सांगितला. त्यांनी माझ्या मिस्टरांना दृष्टी दिली व त्यांना कोर्स करण्यासाठी सेंटरला घेऊन यायला सांगितले. पण ते इतक्या सहज थोडेच येणार होते? त्यांना समजावून सांगून-सांगून कसे तरी ते दोन दिवस आले. पुन्हा

तिसऱ्या दिवशी यायचे बंद झाले. शेवटी मीच दहा वर्षांनी पुन्हा कोर्स केला. सुरुवातीला घरच्या अशांत वातावरणापासून जरा तरी शांती मिळते म्हणून सेंटरला जाऊ लागले. असेच एकदा सेंटरवर मधुबनचे भाई आले होते. त्यांनी गृहस्थ जीवनात राहून, शिवबाबांशी कसे संबंध जोडायचे, याविषयावर सुंदर क्लास केला. तो मला खूपच आवडला. त्यावरून माझ्या हे लक्षात आले की, आत्मस्वरूप हेच आपले खरे स्वरूप आहे व सर्व आत्म्यांचे अविनाशी सर्व संबंध हे एक परमात्मा शिव पित्याशी (शिवबाबांशी) आहेत. त्यांचा अनुभव आता संगमयुगातच करू शकतो. बाकी आपले लौकिक संबंध हे केवळ मागील कर्माच्या हिशोबानुसार असतात. शिवबाबा हाच प्रत्येकाच्या जीवनाचा खरा आधार आहे. त्याची प्रेमपूर्वक आठवण हेच सर्व सुखाचे साधन आहे. कारण योगी जीवन अर्थात सदा सुखमय जीवन, याचा मला बोध झाला. त्यानंतर मी रोज सेंटरला जाऊ

लागले. ज्ञान मुरलीतून मला माझ्या प्रश्नांची उत्तरे मिळू लागली. माझी मुले देखील शिक्षणासाठी रोज कोल्हापूरला जात असत. पण त्यांचे जेवणाचे डबे करून, मी मुरलीला जायची. त्यामुळे मी खूपच लवकर उठायची. परिणामी मुलांनाही लवकर उठायची सवय लागली. पुढे माझ्या तिन्ही मुलांनी सेंटरला जाऊन साप्ताहिक कोर्स केला. त्यामुळे मला खूप आनंद झाला.

मी अमृतवेळेचा योग नियमितपणे करू लागले. धारणायुक्त बनले. मग राजश्री बहेनजींनी मला मधुबनला पाठवले. त्यावेळी माझ्या पतीची सर्व जबाबदारी मी बाबांच्यावर सोपवून गेले. मधुबनला पोचल्यावर पहिल्यांदा शिवबाबांच्या कमन्यात जाऊन पतीचा प्रॉब्लेम सांगितला आणि हेही सांगितले की पुढच्या वेळी येतांना मिस्टरांच्या बरोबर भेटायला येईन. दिनांक ३१ डिसेंबर २००५ रोजी प्राणेश्वर बापदादांचे दिव्य अवतरण झाले होते. त्यावेळी मला खूप छान अनुभव आला. तो खरोखर शब्दात सांगण्या पलीकडे आहे. माझे डोळे आनंदाश्रूंनी भरले होते. मला गहन शांतीचा अनुभव आला. शिवबाबांनी मला 'अमर भव' चे वरदान दिले. तेथील वातावरण व एकमेकांचे

आत्मिक प्रेम पाहून, सर्व काही विसरून गेले. 'बाबा मिला सब कुछ मिला' हा सर्वश्रेष्ठ भाव मनात भरून उरला. तेथील दादींचे व वरिष्ठ भाईंचे क्लासेस तसेच अनुभव ऐकून, मन इतके भारावून गेले होते की दहा दिवस कसे निघून गेले, हे कळले सुद्धा नाही. इकडे घरी परत येतांना, जशी सासरी जातांना मुलीची अवस्था होते, तशी माझी अवस्था झाली होती. शिवबाबांकडून भरपूर शक्ती व ज्ञान घेऊन, मी घरी परत आले होते.

दुसऱ्या दिवशी सेंटरला जाऊन मधुबनचा अनुभव सांगितला. नंतर राजश्री बहेनजींना भेटून, त्यांच्याकडून 'योगाचा प्रयोग' करण्याची विधी समजावून घेतली. त्याप्रमाणे रोज अमृतवेळेला उठून, शिवबाबांकडून शक्ती घेऊन पतीच्या आत्म्याला शक्ती देऊ लागली. त्यामुळे त्यांच्यात हळूहळू सुधारणा होत गेली. फलस्वरूप त्यांनी सेंटरला जाऊन साप्ताहिक कोर्स पूर्ण केला. तसेच मी रोज शिवबाबांच्या आठवणीत भोजन बनवू लागली. भोग दाखवू लागली. त्याचबरोबर मिस्टरांना रोज मुरलीचे पॉईंट समजावून सांगू लागली. त्यामुळे त्यांना आवड निर्माण झाली व ते रोज मुरली ऐकू लागले. योगाची आवड निर्माण

झाली. हळूहळू धारणायुक्त बनले. फलस्वरूप दुसऱ्या वर्षी बहेनजींनी आम्हा दोघांना शिवबाबांना भेटण्याची परवानगी दिली आता तर आम्ही दरवर्षी मधुबनला जातो. सेवेसाठी सुद्धा महिना, दीड महिना मधुबनला रहातो. मधुबनच्या सेवेचे अनुभव तर फारच दिव्य, अलौकिक असे आहेत. शिवबाबांच्या कृपेने आता परिवारातील सर्व जण मोठ्या आनंदात आहेत.

आता माझा मोठा मुलगा बी. ई. मेकॅनिकल इंजिनियर आहे. दुसरा मुलगा एम्. कॉम. असून बँकेत सर्विसला आहे व तिसरा एम्. टेक्. झाला असून, सध्या कंपनीतर्फे सर्विससाठी ऑस्ट्रेलियाला गेला आहे. त्यामुळे आम्हाला सुद्धा ऑस्ट्रेलियाला जाण्याचा योग आला. तेथे गेल्यावर आपली मुरली 'मिस' व्हायला नको, अशी आमची इच्छा होती. ती इच्छासुद्धा बाबांनी पूर्ण केली. माझ्या मुलाने आम्हाला इंटरनेटवर मुरली ऐकण्याची व्यवस्था केली. तसेच तो आम्हाला अधून-मधून सेंटरला देखील घेऊन गेला. तेथील बहेनजींशी आमची ओळख करून दिली. खऱ्या अर्थी एक परमात्मा, एक परिवार (One God, One Family) याचा अनुभव आला. सुमारे दोन महिने राहून आम्ही सर्व

काही पाहिले. ज्या गोष्टींची आम्ही स्वप्नात देखील कधी कल्पना केली नव्हती त्या सर्व गोष्टी जीवनात सहजपणे घडतांना पाहिल्या. आज शिवबाबांच्या कृपेने आमचा परिवार अतिशय आनंदात आहे.

सर्वात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे

(पान २९ वरून)
परिस्थितीवर एकदा मात केली की, परिस्थितीजीत अथवा मायाजीत बनण्याचा जो नशा चढतो, तो नशाच साधकाला भविष्यात येणाऱ्या परिस्थितीवरही सहज मात करवून मायाजीत बनवितो. जर सर्व प्रकारच्या मायेवर विजय प्राप्त करावयाचा असेल तर त्यासाठी रुहानी योद्ध्याला प्रथमतः निडर बनण्याची आवश्यकता आहे. भयाचा संस्कार नष्ट केला नाही तर महाविनाशात भयभीत होणे अटळ आहे. अर्थात 'जो महाविनाशके समय डर गया, समझो वह सत्ययुग के लिए मर गया।' अन्य मनोविकारांच्या प्रमाणे भय हा देखील विकारच आहे. हा विकार तुम्हाला सत्ययुगाचे प्रारब्ध उपभोगू देणार नाही. कदाचित तो तुम्हाला थेट त्रेतायुगात नेऊन ठेवेल. जर आपणा सर्वांना भयमुक्त असलेल्या सत्ययुग व त्रेतायुग ह्या दोन्ही युगांचे प्रारब्ध प्राप्त करावयाचे आहे तर भयमुक्त स्थिती प्राप्त करण्याचा पुरुषार्थ करणे अपरिहार्य आहे. कोणाला लक्ष्मी नारायण

ज्ञानामुळे मुले सुसंस्कारी बनली. बँककडून लोन काढून, त्यांनी आपले शिक्षण उत्तम रीतीने घेतले. ती मोठी झाली. सर्विसला लागली. त्यांच्या जीवनात सुखी, समाधानी झाली. हे सर्व श्रेय आहे आमच्या निमित्त टीचर राजश्री बहेनर्जीना व प्राणेश्वर

बनावयाचे आहे; हा प्रश्न विचारल्यावर तुम्ही हात वरती करता ना? तुम्ही जर भयमुक्त झाला नाहीत तर सत्ययुगासाठी सोळा कला संपन्न अथवा संपूर्ण निर्विकारी बनला आहात असे म्हणता येणार नाही. अंतिम समयाला तर भयग्रस्त व मोहग्रस्त होण्याचे अनेक प्रसंग निर्माण होतील. त्या महाभयावह परिस्थितीत मृत्युचे थैमान चालू असताना, प्रिय अशा निकटसंबंधियाचा मृत्यु आपल्या समोरच झाला तर एकाच वेळी मोह व भय हे विकार अॅटॅक करतील. त्यावेळी नव्हे तर आतापासून हा अलौकिक संकल्प करावा की, 'संपूर्ण विश्वच माझे घर आहे सर्व आत्म्यांशी माझा भ्रातृत्वाचा (आत्मा आत्मा भाई भाईचा) संबंध आहे. अर्थात निकटवर्तियांचा मृत्यु होणे व अमेरिकेत कुणाचा तरी मृत्यु होणे ह्या दोन घटना राजयोग्याच्या दृष्टीने समान आहेत. हीच ती नष्टमोहा बनण्याची उत्तम स्थिती होय! अशा प्रकारे बेहदची आत्मिक दृष्टी मोहजीत बनविते तर हृदयी दैहिक दृष्टी

बापदादांना! त्यांना आमचे कोटी - कोटी धन्यवाद! आता सदैव मन हेच गीत गात असते -

बाबा! आपने कमाल कर दिया ।
हमारा सारा जीवन, आपने खुशहाल कर दिया... ।

***

आत्म्याला मोहाधीन बनविते. म्हणून शिवबाबांनी ज्ञानमुरलीत म्हटले आहे की, 'देहमहित देहके सर्व संबंधोको भूल, स्वयंको आत्मा अनुभव करते हुए, मुझ एक परमात्माकोही याद करो।' अशाप्रकारे राजयोग्याने महाविनाशाच्या वेळी सर्वांना मदत करित असताना ही योगयुक्त होऊन साक्षीभाव ठेवणे अत्यंत आवश्यक आहे. साक्षीभाव असेल तर स्थूल नेत्रांनी महाविनाश पाहतानाही आत्मिक स्थिती डामाडोल होणार नाही. अर्थात दुखहर्त्याला दुःख स्पर्शही करू शकत नाही.

महाविनाशात आत्म्याची स्थिती भयमुक्त व मोहमुक्त असेल किंवा नसेल परंतु हे शरीर तर सोडावेच लागेल. जर शरीर सोडावयाचे आहे तर ते भयमुक्त व मोहमुक्त होऊन शिवबाबांच्या स्मृतीत का सोडू नये? आत्मा परमात्म्याच्या स्मृतीत शरीर सोडेल तर त्याची गती व सद्गती उत्तम होईल.

(क्रमशः)